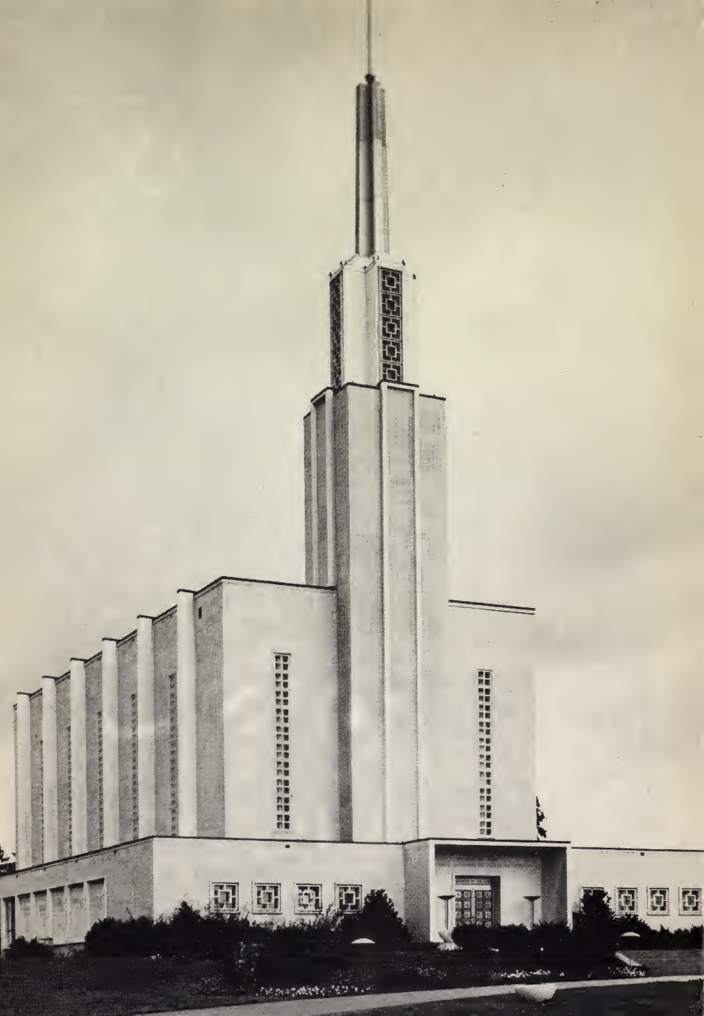

DEN danske STJERNE

September 1979 · 128. årgang · Nummer 9

DEN *danske* STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

September 1979
Årgang 128
Nummer 9

Redaktør af kirkens magaziner: M. Russell Ballard.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Chefredaktør - Carol Larsen, Assisterende chefredaktør - Roger Gylling, designer.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translation Division. Vodroffsvej 7, DK-1900 København V.

Korrespondenter: Københavns Stav: —. Aarhus Stav: —.

Indholdsfortegnelse

Børnestjernen

Abonnement:

Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 48.00 (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 31 20988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 8.00 (surface mail).

Distributions Centret, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.

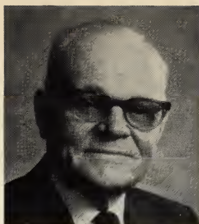
På omslaget: Donut Falls, Utah. Fotografi af Jed Clark.

Omslagets inderside: Schweiz Templet. Indviet d. 11. sept. 1955. Det første tempel, der blev bygget i Europa, ligger i Zollikofen, Schweiz, nær ved Bern. Det betjener de europæiske medlemmer med tempelhandlinger, der regelmæssigt afholdes på de forskellige europæiske missioners sprog.

Budskab fra Det øverste Præsidentskab

AFGØRELSENS TIME

af Marion G. Romney
andenrådgiver i
Det øverste Præsidentskab

I de første sætninger i sit 24. kapitel talte Josua til det forsamlede Israel og mindede dem om, hvordan deres frafaldne forfædre bestandigt havde tilegnet sig afgudsdyrkende religioner og levemåder fra de folkeslag, blandt hvem de opholdt sig. I Guddommens navn rettede han deres opmærksomhed mod den kendsgerning, at Herren gang på gang havde grebet ind til deres fordel.

„Eders forfædre, siger Herren, boede i gamle dage hinsides floden, ja, Tara, Abrahams og Nakors fader, og de dyrkede andre guder.

Da førte jeg eders stamfader Abraham bort . . . og lod ham vandre omkring i hele Kana'ans land, gav ham en talrig æt og . . .

Derpå sendte jeg Moses og Aron, og jeg plagede Ægypterne . . .

og førte eder ind i amoritternes land . . . og gav dem i eders hånd, så I tog deres land i besiddelse . . .

Og jeg gav eder et land, I ikke havde haft arbejde med, og byer, I ikke havde bygget, og I tog bolig i dem; af vinhaver og oliventræer, I ikke plantede, nyder I nu frugten." (Josua 24:3-4, 5, 8, 13)

På denne baggrund opfordrede Josua nu Israel til at aflægge de hedenske guder og vaner, som deres apostatiske fædre havde indført, og i stedet tjene den sande og levende Gud i oprigtighed og sandhed.

„Vælg i dag, hvem I vil tjene," sagde han, „de guder, eders forfædre dyrkede hinsides floden, eller amoritternes guder, i hvis land I nu bor; men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren." (Josua 24:15)

Således som afgørelsens time var kommet for Israel på Josuas tid, sådan er dagen i dag en afgørelsens time for vor tids Israel.

Aldrig siden evangeliet blev gengivet, har det ondes indflydelse og praksis været så almindelig og pågående som nu. Sidste dages hellige og alle andre retsindige mennesker må vælge at tjene Herren i retskaffenhed for at kunne undgå ødelæggelse og fortvivlelse.

Som Herren ledede og belærte det gamle Israel, sådan leder og belærer han os i dag. Som han lærte dem, at ondskab og ugudelighed aldrig bragte lykke, sådan lærer han os, at ondskab og ugudelighed aldrig har bragt og aldrig vil bringe lykke. Historien og menneskers erfaring vidner om ufejlbarligheden af den kendsgerning.

Da for eksempel nephiterne, der havde udviklet sig i ugudelighed, nærmede sig afslutningen af deres dødskamp med lamaniterne, sagde Mormon om dem:

„Og nu så mit folk med deres hustruer og børn lamaniternes hære rykke frem imod sig, og med den forfærdende dødsangst, som fylder alle ugudeliges bryst, beredte de sig på at modtage dem. . . . og hver sjæl var fyldt med skræk." (Mormon 6:7-8)

Tiden vil komme, da enhver uomvendt synder vil opleve denne „forfærdende dødsangst" og „skræk".

Sir Walter Scott giver en klassisk beskrivelse af et sådant menneske, hvor han i

sin klassiske roman „Ivanhoe" lader Ulrica sige:
„At handle, som jeg har handlet, at tænke, som jeg har tænkt, kræver fornøjelsens vanvittige kærlighed blandet med rendyrket appetit efter hævn, den stolte bevidsthed af magt; planer, der er for berusende for det menneskelige hjerte at bære og alligevel bevare styrken til at forebygge. Deres styrke er forlængst svundet ind - alderen har ingen glæder - rynker har ingen indflydelse, hævnen selv dør bort i impotente forfølgelser. Så kommer fortrydelsen med alle dens slanger, blandet med forgæves beklagelser over det forgangne og frygt for fremtiden! - Og så, når alle andre stærke impulser er ophørte, bliver vi som djævlene i helvede, som måske føler fortrydelse men aldrig omvendelse." (Sir Walter Scott: „Ivanhoe")
Tænk som kontrast dertil på den lykke, der fandtes hos dem, der levede i Enoks Zion, om hvem der er skrevet:
„Herren velsignede landet, og de blev velsignet på bjergene og på de høje steder og havde fremgang.
Og Herren kaldte sit folk ZION, fordi de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed, og der fandtes ingen fattige blandt dem." (Moses 7:17-18)
Tænk også på de velsignelser, som de nephiter, der overlevede omvæltningerne i Amerika på det tidspunkt, da Jesus blev korsfæstet, kunne glæde sig over. Om dem hedder det:
„Jesu disciple havde grundlagt en Kristi kirke . . .
Og i det seksogtredivte år blev alle mennesker . . .. omvendt til Herren . . . og alle handlede retskaffent med hinanden.
De havde alle ting tilfælles; derfor fandtes der hverken rige eller fattige, trælle eller frie, men de var alle frigjort og deltagere i den himmelske gave.
Der kunne i sandhed ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd." (4 Nephi 1-3, 16)
Sandelig talte Herren sandt, da han sagde: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile." (Mattæus 11:28)
Han har fortalt os, hvordan vi kan komme til ham, i et sprog, der er så enkelt og tydeligt, at „selv enfoldige farer ej vild'. (Esajas 35:8)
Tre ting må vi gøre, hvis vi vil tjene ham: bede, adlyde, elske.
1. „Bed altid, så du må vinde sejr, ja, så at du kan overvinde Satan og slippe ud af hænderne på Satans tjenere, der understøtter hans værk.' (L&P. 10:5)
2. Efterlev De ti Bud. (Se 2. Mosebog 20; L&P. 42:18-27 og L& P. 59).
3. Kærlighed. „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.
Dette er det største og første bud.
Der er et andet, som er dette ligt: 'Du skal elske din næste som dig selv'" (Mattæus 22:37-39; se også 5. Mosebog 6:5, 10-12, 30:6; Luk. 10:27; L&P. 42:29, 59:6).
„Vælg i dag hvem I vil tjene; . . . Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren." (Josua 24:15)
I dag er afgørelsens time. (Læs Alma 34:30-35.) □

OM AT VÆRE ET FORBILLEDE

af John T. Kesler

Vi taler meget om det . . . men hvor meget gør vi ved det? Her er nogle idéer fra én, der blev omvendt . . .

Som sidste dages hellige synes vi ofte at mene, at vore naboer, der ikke er mormoner, ser os sådan, som vi ser os selv. Uheldigvis er der mange ikke-medlemmer, som lever nær ved og i udstrakt grad kommunikerer med mormoner, som får en helt forkert opfattelse af, hvad Herrens kirke er, og hvad formålet med den og dens medlemmer er.

Før jeg blev sidste dages hellig, var jeg vokset op i Salt Lake City og havde et nært forhold til mormoner, medens jeg boede først ved østkysten og senere ved vestkysten af USA og i Europa . . . altsammen uden forståelse for, hvad det egentlig betyder at være en sidste dages hellig.

Da jeg for første gang virkelig gik i gang med at studere det gengivne evangelium, blev jeg chokeret over nogle af de forkerte idéer, jeg havde haft i alle de år om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. På den anden side, er jeg siden blevet bedre i stand til at se, hvordan så mange i grunden retskafne og velmenende sidste dages hellige er med til at styrke nogle misforståelser og forkerte opfattelser af det gengivne evangelium og endog støde nogle ikke-medlemmer fra sig.

Lad mig illustrere det ved et opdigtet eksempel. Den følgende beretning er opfundet, idet jeg ikke har kendskab til en sådan hændelse i en enkelt familie, men historien vil hjælpe os til at forstå, hvordan vi kan skabe det forkerte indtryk.

Roger Allen er ældste. Han og hans kone Karen har tre børn i alderen fem, otte og ti år. Roger sværger til familielivet, sætter altid familien først i tilværelsen, med kirken på andenpladsen. Han passer ikke alene sine møder, men gør også en god indsats for at gøre sine kaldelser større. På grund af sit initiativ og gode arbejde i sit job, er Roger blevet forfremmet. Som formand på fabrikken regner han med at kunne opnå yderligere forfremmelser.

Karen plejede at undervise i musik men har ikke arbejdet siden hendes første barn blev født, for også hun sætter familien først. Hun tror fuldt og fast på at skulle støtte sin mand som præstedømmeleder i familien. Foruden at være besøgslærerinde og virke som rådgiver i primary, synger, spiller eller

øver hun sig næsten hver dag for at kunne optræde med musik i én eller anden kirkelig funktion.

Familien Allen er en trofast og oprigtig sidste dages hellig familie. De synes at være glimrende forbilleder, men lad os se lidt på, hvad en nabo, som ikke er medlem synes.

Frank og Ann Howe er naboer til Allens. De drikker kaffe og te, serverer lejlighedsvis vin til middagen, og Frank holder af sin pibe, men ellers er deres standarder ikke så meget anderledes end familien Allens. De går sædvanligvis i kirke om søndagen og tager deres børn med - og de er omtrent på samme alder som de unge Allens.

Kort sagt er de elskværdige og pæne mennesker. Man skulle umiddelbart mene, at de ville få et godt indtryk af Roger og Karen og let kunne introduceres til evangeliet. Men Roger og Karen er de første mormoner, familien har kendt nærmere, og uden at tænke over det, har familien Allen på flere måder styrket familien Howes betænkeligheder og forkerte indtryk af kirken.

Lad os se på hvordan sådanne følelser kan opstå, til trods for den kendsgerning, at Roger og Karen almindeligvis vil betragte sig selv som værende „gode eksempler". Først og fremmest kender Frank og Ann ikke de lærdomme, der gør kirken enestående. De mener simpelthen, at de lærdomme, som alle kristne kirker er fælles om, er de første to store befalinger om at elske Gud og at elske sin næste som sig selv. Det er deres opfattelse, at hvis det andet bud ikke forekommer vigtigt i et andet menneskes tilværelse, så gør det første det sandsynligvis heller ikke. Og familien Howes får ærlig talt ikke fornemmelse af, at familien Allen er interesseret i dem i samme grad, som naboer, de tidligere havde.

Ved nogle få lejligheder, siden Roger og Karen flyttede ind i nabolaget for to år siden, har Frank og Ann antydet i samtaler med naboer, at de kunne tænke sig at komme sammen som familier for at lære hinanden bedre at kende. Roger og Karen har i princippet været helt enig, men de har endnu ikke stillet sig selv til rådighed for sådanne aktiviteter. Karen undgår høfligt for meget samkvem med Ann og andre ikke-medlemmer blandt kvinder i nabolaget, og hverken hun eller Roger deltager i naboskabs- eller samfundsaktiviteter. Yderligere har det ældste barn i Allen-familien fortalt ét af Howe-børnene, at hans forældre helst ser, at deres børn leger med andre mormon-børn. Frank og Ann er som følge heraf kommet til at betragte Allens specielt og mormoner i almindelighed som mennesker, der er tilbøjelige til at danne kliker, og som interesserer sig for deres egne men ikke for andre mennesker.

Den ene undtagelse hjalp ikke. Roger og Karen indbød dem en aften til middagsmad med en ikke-karakteristisk venlig-

---

„Når sidste dages hellige laver stor ståhej ud af ikke at drikke kaffe som et spørgsmål om moral, og de så ødelægger deres legemer på andre måder, ved f.eks. at tillade sig at være urimeligt overvægtige, virker det forvirrende og fornærmende for mange ikke medlemmer, der bor i nærheden af mormoner"

---

hed og varme og brugte middagen til at lede samtalen hen på religiøse emner, og spurgte til sidst om ikke de havde lyst til at få missionærlektierne. Det svarede Howe høfligt nej tak til, men inderst inde var de en smule sure derover, fordi de mente, at denne nye varme og opmærksomhed kun var lokkemad for Allen-familiens missionærorienterede kirke. De talte om det, da de kom hjem, og de var enige om, at det ville have været noget helt andet, hvis Roger og Karen havde demonstreret deres venskab og interesse gennem et stykke tid, og så ud af den kærlighed ønskede at dele det, som de fandt så godt, med familien Howe. Men det var noget helt andet bare at lukke op for varmen for at opfylde en kirkelig forpligtelse - specielt da Roger og Karen syntes at undgå dem sidenhen. Måske ville Howes ikke have reageret så stærkt, hvis de ikke havde haft flere lignende oplevelser. Frank og Ann ved, at mormonerne har en sundheds-kodex, der kaldes visdomsordet, og de er klare over, at Roger og Ann ikke bryder sig om Franks pibe, og over at de drikker vin, kaffe og te. Det irriterer Frank, at Roger fordømmer hans pibe af moralske grunde og er vred over deres indstilling til at drikke vin. For ham er vin ikke andet end en uskyldig drik som f.eks. sodavand. Det er en indbygget del af hans families kulturelle og sociale baggrund, nært forbundet med mange former for kære vaner og familieritualer.

Allens fordømmelse synes især uretfærdig for dem, fordi Frank og Anne motionerer hver morgen og er omhyggelige med at spise jævne, ernæringsrigtige måltider. Roger og Karen indrømmer, at de næsten aldrig motionerer, og Karen, der er temmelig overvægtig, er forfalden til slikkerier og alkoholfri, søde drikke. Hvordan kan de sætte sig til doms over os, fordi vi drikker vin til maden eller tager en kop te eller kaffe? Hvilken forskel er der mellem den ene helbredsødelæggende vane og den anden? Når sidste dages hellige laver stor ståhej ud af ikke at drikke kaffe som et spørgsmål om moral, og de så ødelægger deres legemer på andre måder, ved f.eks. at tillade sig at være urimeligt overvægtige, virker det forvirrende og fornærmende for mange ikke-medlemmer, der bor i nærheden af mormoner. Desuden er der noget andet, der generer Ann. For flere år siden hørte hun i en anden by en ung mormon tale om arkæologiske beviser på Mormons Bog. Hun var forbløffet over at høre denne mand sige, at videnskaben i de sidste hundrede år havde kunnet dokumentere kirkens påstande om gamle civilisationer i Mellem- og Sydamerika. Ann havde også høre Allens børn over for hendes egne børn tale om arkæologiske beviser på Mormons Bog, og hun vidste, hvor de havde hørt det, da Roger kom med nogle lignende påstande ved den middag, de var til i Allens hjem. For Ann havde det været en ubehagelig og negativ oplevelse, selv om hun ikke sagde noget om det.

Efter at hun havde hørt om dette, var hun interesseret nok til at gennemse forskellige arkæologiske og antropologiske bøger og artikler om Nord- og Sydamerikas historie - og, så vidt hun kunne forstå, fandt hun tilstrækkelige vidnesbyrd som berettigede til så frimodige påstande, som denne unge mand var fremkommet med. Hendes almindelige opfattelse - som deles af mange ansvarlige ikke-medlemmer, som nogenlunde omhyggeligt har studeret problemet - er, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag til støtte for overdrevne og præcise påstande, som man lejlighedsvis hører fra nogle sidste dages hellige om amerikansk arkæologi og Mormons Bog.

Ann betragtede det, hun hørte, som i virkeligheden usaglig propaganda. Hen-

des konklusion var forkert med hensyn til Mormons Bog, men hendes reaktion var ikke usædvanlig. At prøve på at bevise kirkens eller dens skrifters sandhed over for ikke-medlemmer ved at støtte sig til utilstrækkelige data giver ofte bagslag. Det tilslører de mere magtfulde bekræftelsesmidler og rejser i virkeligheden spørgsmål om den virkelige styrke i kirkens position.

Til at begynde med imponerede det familien Howe at se, hvor dybt involveret Allens var i deres kirkeaktiviteter, men de regnede med, at religiøse mennesker i højere grad var interesseret i deres medmenneskers velbefindende og en smule mindre optaget af denne verdens materielle goder. De blev skuffede, da de opdagede tegn på, at Roger og Karen var så materielt ambitiøse. Roger taler tit om, hvor hurtigt han er blevet forfremmet på sit arbejde. Frank og Ann har også lagt mærke til, at ved de få lejligheder, hvor de har haft længere samtaler med Karen, taler hun altid om, hvor godt det går med Rogers arbejde og investeringer, og om, at de planlægger at flytte til et større hus i en bedre bydel om nogle år.

Frank og Ann beundrer ambitiøse mennesker, men det foruroliger dem at lægge mærke til familien Allens tilsyneladende overdrevne interesse for materielle målsætninger. Roger fortalte engang Frank, at mormoner ikke sætter lighedstegn mellem fattigdom og retskaffenhed. Han sagde også, at Herren altid velsigner de trofaste med materiel succes. Og alligevel har Frank og Ann fornemmelsen af, at Allens benytter dette princip til at retfærdiggøre deres øjensynligt nidkære stræben efter deres egen materielle succes på bekostning af menneskerettet omsorg og tjenestegerning.

Forekommer sådanne betragtninger overdrevne? Det behøver de sandelig ikke. Som tidligere nævnt har disse eksempler ikke til formål eller foregiver ikke at være nogen bestemt person eller at betegne alle de typiske misforståelser med hensyn til kirken, men de er repræsentative for omstændigheder, der kan forårsage misforståelser med hensyn til, hvad kirken virkelig repræsenterer.

Det er da rigtigt, at Howes tog det alt for højtideligt. Det er rigtigt, at de dømte kirken forkert på grund af de uoverensstemmelser, de mente at kunne konstatere i Allen-familiens tilværelse. Nogle af deres bedømmelser var barnagtige. Men det vil være vanskeligt for familien Allen at blive den faktor, der inspirerer familien Howe til at undersøge kirken, medmindre de gør ét eller andet helt anderledes. Der må bygges en bro over den afgrund, der skiller dem.

„Jag har kendt mange ikke-medlemmer, som synes, at mormoner mangler åbenhed og varme overfor dem, som ikke er medlemmer af kirken"

Den vigtigste lektie, jeg har lært ved iagttagelser, såvel som gennem egne erfaringer med hensyn til den påvirkning, sidste dages hellige øver på deres naboer, er, at der ikke findes nogen erstatning for bogstaveligt at elske sine naboer som sig selv. Vi kan måske bibringe andre opfattelse af, - og de fleste sidste dages hellige gør det - at vi er retsindige, ærlige, flittige, ansvarlige, o.s.v. - men hvis der ikke er nogen ægte og synlig kærlighed i vore hjerter til vore naboer, vil talrige værdige mennesker nok aldrig blive tiltrukket i tilstrækkelig grad, så de ønsker at komme ind i vore indflydelsessfære for blot

at få et glimt af skønheden ved det gengivne evangelium.

Hvad kan vi da gøre?

1. Vær konsekvent. Hvis du præsenterer dig som ven for én eller anden, så vær en ven. Sidste dages hellige byder ofte en nytilflyttet familie varmt velkommen, og det gælder også, når én for første gang kommer i kirken, men derefter falder vi tilbage til de vante folder og gamle kliker, som om de nye mennesker overhovedet ikke var der. Jeg har kendt mange ikke-medlemmer, som synes, at mormoner mangler åbenhed og varme overfor dem, som ikke er medlemmer af kirken. Og mange af os er ofte inkonsekvente i den opmærksomhed, vi tilbyder. Det betyder ikke, at vi skal opgive at føre mennesker ind i fællesskabet; men det betyder, at vi skal være forsigtige med at skabe forventninger, som vi ikke agter at opfylde.

2. Bring ikke-medlemmer med i selskabelighed. Forsøg på at føre nogle ind i fællesskabet er temmelig værdiløst, hvis man ikke lader folk komme med i sin selskabelige omgangskreds. Det er da rigtigt, at vi har vore begrænsninger, men de fleste mennesker vil helt naturligt gå ud fra, at vi ikke er interesseret i dem, hvis vi aldrig ønsker at bruge nogen tid sammen med dem eller ikke ønsker, at de skal træffe vore venner.

3. Instruer børnene. Når det drejer sig om naboer, der ikke er medlemmer, eller venner eller skolekammerater, vil tankeløse SDH børn ofte komme med tilsyneladende uskyldige kommentarer, der kan virke forvirrende, sårende eller give et forkert indtryk. Det er nødvendigt, at børn lærer at være gode eksempler, og de må lære høflighed, venlighed og respekt for andre. Først og fremmest må de lære, at „anderledes" ikke altid betyder det samme som „forkert".

4. Overdriv ikke visdomsordet. Et af de principper, der adskiller sidste dages hellige fra andre mennesker, er efterlevelse af visdomsordet, og det er, som Herren ønsker, det skal være. Det kræver ikke, at vi skal dømme andre, som ikke har accepteret denne lov. Lav ikke om på dine egne standarder; men lad være med at insistere på, at andre skal indordne sig under visdomsordet, før I vil elske og påskønne dem.

5. Kend din religion. Der er kun få ting, der er så skuffende for det enkelte menneske, med religiøse spørgsmål, som at opdage, at hans begejstrede sidste dages hellige nabo ikke ved, hvad han taler om. Vi behøver ikke at være i stand til at citere skriftsteder om et hvilket som helst tænkeligt spørgsmål, men vi bør forstå de grundlæggende principper i det gengivne evangelium og være helt fortrolige med skrifterne. Vi bør også være omhyggelige med at komme med absolutte udtalelser på evangeliske områder, hvor absolutte oplysninger ikke er blevet givet. Og løber vi ind i et spørgsmål, som vi ikke kan besvare, så undgå fristelsen til „at finde på" et svar; vi bør hellere indrømme, at vi ikke ved det, og så give os til at finde svaret.

6. Bær ofte dit vidnesbyrd. Der er mange sidste dages hellige, som betænker sig på at bære deres vidnesbyrd for bekendte, der ikke er medlemmer. Selvfølgelig bør man være diskret, når man diskuterer noget så personligt og følelsesladet, men alt for mange sidste dages hellige er for generte. Mange nye medlemmer ville have opdaget det gengivne evangelium meget før, hvis deres mormonvenner havde haft mod til at give udtryk for, hvordan de føler med hensyn til kirken. Og talrige vordende omvendte vil begynde at foretage evige forandringer i deres dagligliv, der vil komme til at udgøre forskellen i hele deres tilværelse når de hører et vidnesbyrd fra nogen, der er nært knyttet til dem.

7. Fremhæv bøn. Personlig åbenbaring er et begreb, der er fremmed for mange mennesker, som prøver at vurdere tro på rationel basis og analyse af tilgængelige beviser, og betragter følelser som noget irrationelt. Det er vigtigt at opmuntre en mulig undersøger af kirken til at have tillid til „Åndens tilskyndelser". Selv om det at bede om svar på et spørgsmål kan synes helt naturlig for sidste dages hellige, er det sandsynligvis noget helt nyt for en mulig undersøger.

8. Fremhæv tro. Det menneske, som ikke vil love noget som helst, før ethvert af hans spørgsmål er besvaret, vil sandsynligvis aldrig komme til at afgive det løfte. Lige fra at tænde en kontakt for at få lys til at lade sig poliovaccinere må vi i virkeligheden stole på en andens vidnesbyrd om, at der vil ske noget - indtil vi selv prøver det. På samme måde må et menneske på ét eller andet tidspunkt være villig til at forlade sig på tro for at komme videre i sin forståelse, før det kan opleve de evangeliske sandheder på en måde, som ikke kan opnås ved intellektuel analyse alene.

Enhver sidste dages hellig har sin egen måde at indlede venskab med ikke-medlemmer. Men vi må allesammen erindre os selv om de evangeliske standarder, vi ønsker at videregive og bestandigt spørge os selv, hvorvidt vi med held giver de indtryk over for andre, som vi ønsker at videregive. Ligesom Roger og Karen Allen har vi ikke altid held med vore bestræbelser i denne retning, fordi vi ikke er opmærksomme nok på deres opfattelse og forudsætninger, som vi henvender os til. Og i den endelige analyse bør enhver sidste dages hellig gøre sig det klart, at mange sjæle enten vindes eller tabes på grund af det eksempel enhver af os er, og på grund af den indflydelse vi har. □

„Men alt for mange sidste dages hellige er for generte. Mange nye medlemmer ville have opdaget det gengivne evangelium meget før, hvis deres mormonvenner havde haft mod til at give udtryk for, hvordan de føler med hensyn til kirken"

John T. Kesler er advokat og medlem af højrådet i Salt Lake University første stav.

Om at få noget ud af en fars interview

af Ronald J. Zirker

Jeg vil ikke påstå, at jeg er verdens bedste far, men jeg er den eneste, vore børn har . . . og jeg ønsker sandelig at blive den bedste for dem. Men for et par år siden opdagede jeg et princip i kirkens styrelse, der synes skræddersyet for unge patriarker, der aspirerer til retskaffen le-

delse. Det hedder det personlige præstedømme-interview.
Selv med den bedste vilje og anstrengelse, som jeg kunne udvise for at holde familien fredeligt kørende gik det kun så nogenlunde, og vi kunne med nød og næppe komme gennem en dag uden én eller anden form for spænding, noget arbejde, der ikke var udført, og en smule oprørskhed her og der. Jeg ville gerne være styrken i mine børns liv - en god indflydelse - selv når det til tider involverede noget ubehageligt. Det er sandt, at min „skarpe irettesættelse" virkelig bragte os nærmere sammen, når den efterfulgtes af en „udvisning af større kærlighed" (se L&P. 121:43), men jeg var ikke glad for dette kredsløb af tilrettevisning og hengivenhed. Fandtes der ikke en måde at bevare forholdet positivt hele tiden?
Det slog mig pludseligt, at familiehjemmeaften holdtes konstant hver uge, og at dens regelmæssighed gav os gentagne muligheder for at rette søgelyset mod positive, åndelige forhold, og til at sætte mål for den kommende uge. Og hvis familiehjemmeaftenen virkede på den måde for familien som helhed, hvorfor skulle så en regelmæssig samtale med hvert barn ikke virke på samme måde? Ville det ikke bidrage til at fjerne dette element af krise og spænding i hverdagens kontakt mellem de enkelte i vort hjem? Det var sådan, at mønsteret fra det personlige præstedømme-interview pludselig slog ned i mig. Jeg kunne slet ikke vente med at prøve det i min egen familie.
Men hvornår? Da vi fastede fra aften til aften på fastesøndage, og vores vidnesbyrdmøde altid blev holdt lige efter søndagsskolen, betød det fire eller fem lange, sultne timer.
Så, idet jeg modstod fristelsen til at sove den lange ventetid væk, bekendtgjorde jeg en fastesøndag, at jeg ønskede at mødes med hvert af mine seks børn den dag. De spekulerede naturligvis på, hvad de mon havde gjort forkert. Med et strålende smil fortalte jeg dem, at dette ville være et godt tidspunkt til bare at snakke, at fortælle mig om deres problemer, bede om hjælp eller på anden måde benytte tiden, som de fandt bedst. Lidt mistænksomme kom de hver for sig ind den dag med meget lidt at ville sige.
Da lærte jeg min første lektie. Fordi jeg begyndte en ny og noget formel måde at henvende mig til vore børn, var de en smule nervøse og usikre ved forandringen, og det var jeg også, selv om også nogen varme piblede frem af genertheden. Jeg blev ved at tænke på, at der var noget, der manglede. Hvad gjorde min præstedømmeleder og jeg i vore personlige præstedømmeinterview? Jeg kunne erindre mig, at jeg også dér var en smule genert de første gange, en smule imod at sætte mål, at sige,hvad jeg følte. Men vi holdt en bøn sammen. Næste måned ville vi - begynde og slutte med bøn.
Derfor bad de små om, at de, som ikke var her denne gang, måtte komme næste gang. De ældre stammede sig gennem en sætning eller to, ikke helt sikre på, hvad de ville sige.
Men Ånden var der. De var en smule mindre generte. Jeg var glad ved at være konsekvent og vedholdende med at holde disse interview to måneder i træk. Næste gang åbnede de sig en smule mere, omend stadig lidt tøvende. Jeg reagerede med at holde alle beskyldninger, anklager, forelæsninger, råd og vejledning tilbage. Vi holdt os kun til det, de ønskede at diskutere.
Næste måned fik jeg bevis for, at de var begyndt at tro på, at jeg mente det alvorligt, og at de virkelig kunne sige det, de havde på hjerte, og at jeg virkelig var til rådighed for dem i alt, hvad de ønskede at tale om. Og jeg fik mit livs store chok. Hvad jeg fik at høre var en uforbeholden

kritik af mig selv som far. En masse af den slags. Alt, hvad de nogen sinde havde haft lyst til at sige, kom styrtende ud. De græd - jeg græd. Jeg lyttede. Jeg gav hver enkelt et knus, vi bad, og jeg kaldte den næste ind.

Deres følsomhed øgedes måneden igennem, og spændingen voksede i mig ' efterhånden som fastedagen nærmede sig. Hvordan mon den næste ville blive? Efter at de havde fået luft for deres følelser over for mig, begyndte de nu at lufte, hvad de havde imod resten af familien. Hvis deres kommentarer lød selviske, vidste de, at det var tilladt. Vi bad Herren (noget mindre generte nu) om at hjælpe os med at opdage vore problemer og at finde måder at overvinde dem på.

Så tog min kone, Sherri, til GUF konference og kom hjem ovenud begejstret over et program med titlen: „Se, jeg er Herrens tjenerinde". Hun kunne også straks se mulighederne for vore egne unge døtre, som ikken endnu var L-piger. Vi diskuterede det og besluttede, efter at døtrene var blevet interviewet af mig, at de skulle tale med hende for at sætte deres specifikke mål: korttids-mål for den næste månedstid og langtids-mål for det kommende år. Det betød mere organisationsarbejde, for så ville hun ikke have tid til at få middagsmaden parat, når vi skulle have alle disse interview - men det var det værd for os begge to.

Hun delte en notesbog op i afsnit, ét for hver af familiens døtre. Så nedskrev hun nogle af de fokus-områder, der var blevet diskuteret ved konferencen: åndelig bevågenhed, kunsten at føre et hjem, naturens verden, tjeneste og barmhjertighed, kultur og uddannelse af personlig forædling.

I sine interview bad hun så hver af pigerne skrive én ting, som de kunne lide at nå frem til i løbet af måneden for hvert område. Den næste måned bedømte de så, hvordan det var gået, satte nye mål eller genopfriskede de gamle og diskuterede andre ting for måneden, som også passer ind i fokusområderne.

Den første vanskelighed var den mængde mål, de til at begynde med satte sig - udfor åndelig bevågenhed svarede de: læse skrifterne. Ved det næste interview havde de overhovedet ikke læst noget. Samtalen afslørede et andet problem: de havde valgt mål, som de følte, at Sherri syntes, de burde sætte sig. Da det gik op for dem, at de virkelig kunne få lov til at vælge, hvad de ville gøre, satte de mål, der var langt mere realistiske - og mål, der var langt mere motiverede at arbejde hen imod.

Vi fandt os allesammen ivrige efter at hjælpe pigerne med at nå deres mål.

Nogle private mål blev til familiemål, fordi det i nogle tilfælde var vanskeligt at klare det alene. For eksempel følte hver

---

Familiehjemmeaftenen . . . gav os gentagne chancer for at koncentrere vores liv om positive åndelige ting samt at sætte mål for den kommende uge. Og hvis familiehjemmeaftenen i det store og hele virkede på denne måde på familien, hvorfor skulle et regelmæssigt, gennemført møde med hvert enkelt barn da ikke fungere lige så godt?

---

enkelt, at det var nødvendigt at studere skrifterne hver dag; men i det vilde ræs for at nå de fastsatte planer, blev det aldrig gjort. Derfor besluttede vi i fællesskab, at vi allesammen lige før morgenbønnen - selv de mindste - ville mødes i dagligstuen og læse sammen. Vi følte en virkelig udvikling komme fra dette daglige øjeblik sammen, og vi gør det stadig. Børnene er nu i stand til langt hurtigere at finde et givet skriftsted; og når vi knæler i bøn er vores fornemmelse af kærlighed og hengivenhed meget stærkere. I vore interview har børnene givet udtryk for særlig taknemmelighed over denne form for hjælp.

Vi holder stadig disse månedlige interview, selv om vi har forandret nogle enkelte ting. Når vi mødes, holder vi kun bøn ved afslutningen. At holde den ved begyndelsen synes i højere grad at henlede vore tander på problemer end på følelser. Jeg sørger altid for at have én eller anden form for fysisk kontakt med dem. Ofte lægger de deres hoved på min skulder. Den kontakt holder tonen konstant, varm og øm. De åbner for deres følelser; sommetider også for tårerne, men gennem det hele forbliver berøringen bestandig, varm og øm. Vi er i stand til at se hinanden i øjnene, når vi er færdige, og så knæler vi sammen. Alle præstedømmets velsignelser, som hvert barn specielt har brug for, udøses over dets hoved, og vores faste indvies til dette specielle behov sammen med de familiemål, som vi tidligere har udvalgt. Når interviewet er forbi, er der ingen tvivl om den særlige kærlighed, vi deler - og den er dejlig og oprigtig nok til at redde os fra fristelser måneden igennem. Jeg opdager, at jeg ønsker at give mit liv for dem. De føler det og gengælder min kærlighed til dem ved ubrydeligt at efterleve evangeliets principper. Vores familiesamhørighed vokser stærkere for hver måned; hver eneste del af helheden fungerer bedre. Sherri og jeg har opdaget, at vores egen kommunikation bliver mere ærlig og også mere acceptabel. Som mand og hustru har vi aldrig været hinanden nærmere.

Vi er begyndt at glæde os til fastedag, for nu går tiden alt for hurtigt. Der er en mening med fasten, som vi aldrig tidligere har følt. Jeg ser en glød af åndelighed på deres ansigter, og min egen åndelighed bliver bestandigt større. Jeg tror, jeg er begyndt at opleve „faderskab" på en mere fuldstændig måde. Nu kommer vore børn til mig i månedens løb, tillidsfulde over for de råd, der gives med tanke på deres velfærd. Oprørskhed er faktisk forsvundet; vi stræber allesammen efter at overvinde langvarige dårlige vaner, men vi har nu et grundlag af kærlighed og tillid, der opmuntrer os alle hen mod et retfærdigt slutresultat. □

Vil dine børn gifte sig i templet?

af George Durrant

For en del år siden deltog jeg i et møde, hvor én af kirkens store mænd talte. I talens løb nævnte han, at han tidligere på dagen havde været i templet. Han gjorde en pause, og så fortsatte han med tårer i øjnene: „Det er virkelig dejligt at være i templet." Tiden har siden lagt et tågeslør over resten af hans budskab, men jeg vil aldrig glemme den ånd, jeg mærkede, da denne mand, der talte fra sit hjertes inderste, sagde: „Det er virkelig dejligt at være i templet."

Hvordan kan vi oplære vore børn til at forstå, at der ikke er noget vigtigere end at være i templet? Der findes sandsynligvis ikke nogen enkel tale, der helt bestemt vil plante et tempelønske i et barns sjæl. I stedet er der givet de forældre, som er blevet beseglet i templet, muligheder for, mens deres børn vokser op, at udsætte dem tusinde gange eller flere for templets skønhed. Jeg mener, det er på den måde, at et tempelægteskab vil blive et bestandigt og usvigeligt mål.

I forsøg på at forstå og lære hvordan jeg kan undervise med dette mål for øje, talte jeg fornylig om det med hvert enkelt af mine ældste børn. Jeg spugte min femtenårige søn: „Hvor skal du giftes?" Han svarede: „I templet."

„Hvorfor?"

„Jeg har bare aldrig forestillet mig at blive gift noget andet sted." Igen spurgte jeg: „Hvorfor ikke?"

„Jo, det er dér man tager hen for at blive gift for evigt."

„Men," spurgte jeg, „hvad nu, hvis du træffer en pige, som ikke synes, at templet er så vigtigt?"

„Så vil jeg overtale hende til det."

„Men hvad nu, hvis hun ikke vil lade sig overtale? Hvad ville du så gøre?"

Der blev en lang pause. Så svarede han: „Far, jeg ville ikke gifte mig med hende."

Jeg vidste, at han mente det. Jeg fortsatte med at spørge: „Hvilke af dine venner tror du vil blive gift i templet?"

„De, hvis forældre blev gift i templet."

„Hvad har det med det at gøre?"

„Jo, far, man lærer sådan noget af sine forældre."

„Har du lært om templet af din mor og mig?"

„Ja, det har jeg."

Jeg fortsatte: „Fortæl mig, hvornår det var, vi lærte dig, at du burde giftes i templet."

„Det var ikke nogen bestemt gang. Det er bare den måde, hvorpå du og mor behandler hinanden, der gør, at jeg ønsker at blive gift i templet. Engang

imellem, når jeg ser ind i jeres værelse, ser jeg dig og mor knæle sammen i bøn, og det giver mig en god følelse."

Jeg kørte ham lidt hårdt ved at spørge: „Men har jeg ikke sagt noget særligt? Kan du ikke huske engang, hvor enten din mor eller jeg har sagt noget, som virkelig fik dig til at tænke over det?"

Han sagde: „Jo, engang til en familiehjemmeaften fortalte du Kathryn, hvor meget du glædede dig til at se hende gift i templet. Men," fortsatte han ivrigt, „ det er ikke så meget, hvad du siger, som hvordan alting er. Jeg ønsker at få den slags hjem og den slags familie, som vi er. Jeg ved at det altsammen begynder med templet. På den måde ved man, at man er en familie ikke bare for dette liv men for evigt."

Jeg spurgte: „Mener du da, at hver eneste af dine venner, hvis forældre er blevet gift i templet, vil føle ligesom du gør? Og at de, hvis forældre ikke er blevet gift i templet, vil mene det modsatte?"

Han tænkte et øjeblik over det spørgsmål. Så sagde han: „Jeg tror nok, at de fleste vil. Men nogle, hvis forældre blev gift i templet, vil ikke ønske at gøre det. Nogle forældre prædiker ustandseligt om templet og sådan noget, og så behandler de ikke hinanden med respekt og lever ikke, som de burde. Så går jeg ut fra, at børnene bare siger: „Gas! De blev viet til hinanden i templet, men de opfører sig bestemt ikke, som om det betyder noget særligt for dem! Jeg tror nok, far, at nogle børn synes, at deres forældre er nogle hyklere med hensyn til sådan noget. Jeg tror ikke, at de vil ønske at følge deres forældres eksempel."

Jeg skiftede emne og spurgte: „Hvilken rolle spiller kirkens lærere med hensyn til at få unge mennesker til at ønske at blive gift i templet?"

Hans svar var: „Ja . . . , hvis børnene virkelig kan lide deres lærere, så betyder det, de siger, en masse. Men," fortsatte han, „jeg tror ikke, at de fleste unge får et ønske om at blive gift i templet fra deres lærere. Det kommer fra deres forældre. Men når man først tror på det at komme i templet og sådan noget, så hjælper ens lærere godt ved at tale om det."

Jeg forfulgte emnet ved at spørge: „Tror du, at nogle unge kommer i kirken eller til seminarklasserne uden at have et ønske om at blive gift i templet, og bliver motiveret gennem programmerne?"

Han svarede: „Selvfølgelig gør de det. Men," tilføjede han, „Det er næsten at bede om for meget - unge mennesker gør, hvad deres forældre gør."

Men hvad så, hvis man blev omvendt til kirken på et tidspunkt, hvor ens børn var ude over de helt unge og mest påvirkelige år? Eller hvis man ikke blev klar over behovet for et tempelægteskab, før ens børn var kommet i teenage-alderen. Eller hvad, hvis man er skilt, eller er blevet gift med én, som endnu ikke har følt noget ønske om at komme til templet? Hvordan kan man belære sine børn om de velsignelser, der først sent er kommet til én, eller som endnu ikke er kommet?

Til dem der er i sådanne omstændigheder, vil Herren give ekstra hjælp, hvis de ønsker det. De af jer, som får ønsket derom og opnår værdighed engang efter jeres borgerlige vielse, og som derpå bringer børnene med for at blive beseglet til jer, er i sandhed velsignet. Den oplevelse at familien bliver beseglet til hinanden, vil efterlade indtryk på jeres børn, som med passende forberedelse og følgen-op vil indgive dem et ønske om en dag at vende tilbage til templet og blive viet dér.

Hvis du er fraskilt eller gift med en ikketroende, så kan du oprigtigt fortælle dine børn om smerten i dit hjerte ved ikke at være gift i templet. Det betyder ikke,

at du skal nedvurdere din ikke-troende ægtefælle.
Dette vil næsten helt sikkert få dine børn til at blive skeptiske med hensyn til ægteskab af enhver slags, og specielt til ét, som antages at vare for evigt. I stedet kan du f.eks. sige: „Hans, du er snart gammel nok til at gå ud med piger. Som du ved, elsker jeg din far meget højt. Men, min søn, det har været en hjertesorg igennem årene, at din far og jeg ikke er blevet viet i templet. Når du træffer en pige, og når du skal træffe afgørelse om din fremtid, så vær sikker på at du udsøger dig en pige, som elsker templet. Lad være med at gå gennem livet uden en evig familie."
Et sådant hjerteligt råd i forbindelse med et retfærdigt liv og daglige bønner for dine børn, vil bidrage meget til at få dine børn til at sige med følelse og glæde: „Jeg ønsker at blive viet i templet."
Bortset fra vores rolle som forældre har vi som lærere i kirken et stort ønske om at blive i stand til at videregive skønheden ved at rejse på mission, begejstringen ved at betale tiende, og glæden ved at være moralsk ren. Vi ønsker også at være i stand til at belære effektivt om den store velsignelse ved at være viet i Herrens hus og at opbygge sit familiegrundlag på Kristi klippe.
Jeg har det privilegium at forsøge at lære unge studenter om disse forhold. Nogle af dem kommer fra hjem, hvor de hele deres liv har kunnet se velsignelserne, der udspringer af evige ægteskaber. Andre har blot fornylig sluttet sig til kirken. Og atter andre kommer fra opløste hjem eller ægteskaber, der knirker. De er allesammen stort set idealistiske og de sidder og venter på at blive fodret med det gengivne evangeliums åndelige sandheder.
I denne undervisning føler jeg Herrens Ånd overordentlig stærkt, når jeg fortæller dem om glæden ved at blive viet til den rette ægtefælle det rigtige sted og til den rigtige tid. Det fryder mig at være i stand til at sige, som profeterne har erklæret, at det celestiale rige er som en udvidelse af det fuldkomne hjem. Jeg føler Herren bære vidnesbyrd, når jeg diskuterer den kendsgerning, at jeg ofte ved familiehjemmeaftenen betragter hvert enkelt familiemedlem og forestiller mig, at dette er himmelen. Studenterne reagerer ivrigt, når vi diskuterer at bringe ånder fra himlen, så de kan leve i et hjem, hvor hvert enkelt barn er født i pagten. Når jeg taler om disse ting, lægger jeg mærke til, at næsten samtlige mine elevers øjne stråler.
Lær jeres børn om templet. Se på billeder af templet.
Vore børn kan komme til at føle det samme, som den mand følte, der sagde med Åndens inspiration: „Det er virkelig dejligt at være i templet."
Det første skridt for os som forældre er at føle sådan, som den mand gjorde. Må Herren velsigne os, når vi benytter de tusinde muligheder for at belære vore børn om dette. Vi kan gøre det på udflugter, i ferierne, på sådanne familiehjemmeaftener, hvor der kommer et belejligt øjeblik til at sige nogle få . . . eller måske mange . . . ord om noget af evig værdi. Langsomt og sikkert kan vi frembringe sådanne følelser fra vort eget indre om templet og ridse dem ind i vore børns hjerter. □

„Må du leve så du kan indføre ham i studiet (af Toraen) af ægteskabet og gode gerninger," var et almindeligt godt ønske, udtrykt af venner til forældre, som havde fået en søn.
Da én af vor tids profeter, Harold B. Lee, blev præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, sagde han: „Adlyd befalingerne." Men for at adlyde må man kende loven. Og for at lære loven at kende må man studere. I Talmud læser vi: Intet menneske bør ikke blot undlade at studere til fordel for fornøjelser, han bør heller ikke undlade det, selv om det skulle gå ud over arbejdet." At studere skrifterne er ikke blot noget af samme varighed som et kursus i søndagsskolen, som en studiegruppes levetid, eller et års forpligtelse. Man studerer skrifterne hver dag i sit liv indtil døden.
Så vedholdende burde vanen med at studere skrifterne være, at det tages for givet, at forældre altid er optaget af det, til trods for travlhed med arbejde og verdslige fornøjelser.
Børn vil kun lære De ti Bud, når de ser disse formaninger omsat i positive handlinger af deres forældre. En af definitionerne på lærdom er forandret opførsel. Og alligevel må man vide eller kende, før man kan handle. Man kan endog gå så vidt som til at sige, at hvis vore børn kun

HVORDAN MAN LÆRER SINE BØRN DE TI BUD

af Elliott D. Landau

kender os som nogle, der studerer skrifterne og ikke som nogle, der indarbejder disse skrifter i vort livsmønster, så har vi kun lært dem kundskabens ørkesløshed.
Der er to måder at lære børn De ti Bud. De må kende dem intellektuelt, og de må se deres forældre holde dem, bevidst, aktivt, gentagne gange og hengivent.
Inden for familiens kreds er der utallige ting at være taknemmelig for - for morgenlyset, for sundhed og styrke til at arbejde, for helbredelse efter sygdom, for en missionær, for livet selv.
I enhver bøn, som børnene hører, bør der gives udtryk for taknemmelighed for Guds hånd i alle ting, for vidnesbyrd om hans tilstedeværelse og indflydelse. Han er den Gud, for hvem mennesket bøjer sig; til ham giver vi tak for alt og til ingen anden.
Forældre, som selv er fyldt af bevidstheden om Guds hånd i alle ting, vil automatisk overføre denne følelse til deres børn.
I denne meget materielle verden, hvor tilvejebringelse af ting antager en betydning, der ofte overskygger forfølgelsen af alle andre mål, er det alt for let for familier at søge andre guder. Herren har sagt os igen og igen, at vore øjne burde hvile på ham og hans befalinger, snarere end at samle os skatte, som vi ikke kan tage med os.

Husk sabbatsdagen
at du holder den hellig

Denne befaling er den eneste af de ti, der beskæftiger sig med en helt igennem rituel overholdelse. Så Herren må have elsket den over alt andet. Den er som en oase i tiden, fordi den er en løsrivelse fra hverdagsbekymringer og rutinefornøjelser. Blandt ortodokse jøder kaldes den Schabbath Hamalkah, Sabbatsdronningen, fordi den, ligesom en dronning, er symbolet på noget majestætisk, på skønhed og ynde.
For mange, os især for børn, forekommer den imidlertid at være for indskrænkende. For mange børn og voksne er den alt for streng.
Hvis en hel familie gør sig rede til søndagens komme med glæde og taksigelse, så vil børnene, selv om de måske vil protestere, alligevel føle deres forældres reaktion over for sabbatsdagens muligheder.
Hvordan højtideligholder vi egentlig sabbaten? For alt for mange er det en dag fuld af møder og ikke ret meget andet. Hvis børnene kunne se deres forældre benytte den dag til at være særlig taknemmelig for den daglange mulighed for at studere skrifterne, ville de forstå, at det ikke er rigtigt at gøre anderledes.
Sabbaten er ikke blot en dag til hvile; den er også beregnet for tilbedelse. Den er dagen, der er beregnet til at erindre sig verdens skabelse og frihedens glæde.
Når sabbaten virkelig forstås af familien, er der ingen afvigelse fra loven. Sabbaten er sabbatsdag, ligegyldigt hvor vi er og uden hensyn til, hvem vi er sammen med.
Ved sabbatsdagens afslutning vil aftenbønnens fremhævelse af dagens glæder og ikke dens begrænsninger hjælpe børnene til at forstå og følge deres forældres eksempel. Sabbats-modvillige forældre vil ikke gøre indtryk på deres børn hvor det gælder børnenes vaner med hensyn til helligholdelse. Den bedste opmuntring fra forældre, begyndende fra børnenes treårsalder, er en mild påmindelse om, at vi gør ikke sådan eller sådan på sabbatsdagen.
De, der fuldtud holder sabbaten hellig, vil sjældent finde, at deres børn ikke er glade for at fejre den sammen med dem. De, der ikke holder den konsekvent, finder det sædvanligvis meget vanskeligt.

Du må ikke begå hor
Overtrædelse af denne befaling hører til blandt de alvorligste overtrædelser af den bibelske lov. Det er en synd mod Faderen selv. Tilfældig seksuel forbindelse er alt for almindelig i verden i dag. Dette særlige folk burde være enestående på grund af dets historie med hensyn til ikke at begå seksuelle overtrædelser. Men nogle blandt os er blevet det modsatte og har ofte formet vores tilværelse efter den verden, som vi lever i.
I 3. Mos. 20:23 sagde Herren: „Følg ikke det folks skikke, som jeg driver bort foran eder, thi de har øvet alt dette; derfor væmmedes jeg ved dem." Den umoralske opførsel, der var almindelig blandt nationerne, i hvis midte israelitterne levede, var specielt forbudt. Ydermere sagde Herren i 3. Mos. 20:26: „Og I skal være mig hellige, thi jeg Herren er hellig, og jeg har udskilt eder fra alle andre folkeslag til at høre mig til."
Det er klart i dag, som det var i de dage, at de, der elsker Herren, omhyggeligt bør undgå enhver opmuntring overhovedet til upassende forhold mellem gifte mennesker.
Begyndelsen til hor er ikke selve kønsakten, men ligger i de forudgående „tilfældige" møder, i spøg, der grænser til spænding, og i benyttelse af muligheder for samvær, der er upassende, ikke fordi de er direkte seksuelt betonede, men fordi lysten til friheder næres derved, længe før selve handlingen finder sted.
Men hvordan lærer man sine børn at adlyde denne befaling? Selvfølgelig er det første skridt i deres oplæren, at de i deres eget hjem ser lykken mellem deres far og mor. De burde vokse op med den forsikring, at begge deres forældre efterlever budene. De har brug for at vokse op i den overbevisning, at i deres forældres tilværelse er der ingen interesse og ingen aktivitet af seksuel natur, som på nogen måde angår andre end dem selv. Værdier indfanges i højere grad end de belæres. Jeg anbefaler ikke sådanne diskussioner, før børnene er store nok til at forstå denne slags problemer, fordi der er fare for, at der kan siges mere om forhold af seksuel karakter, end der kan forstås af og er behov for hos børn, der endnu ikke er begyndt at gå i skole.
Børn har brug for at vide, hvilke værdier deres forældre er glade for. Ingen af budene vil blive virkelige for børn, som aldrig ser eller hører dem udført. Børn ønsker at vide og har behov for at vide, hvor deres forældre står i forhold til disse grundliggende værdier. Hvis forældre

De ti bud

(2. Mos. 20:3-17)

1. Du må ikke have andre guder end mig.

2. Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller noget afbillede af det, som er oppe i himmelen eller nede på jorden eller i vandet under jorden. . .

3. Du må ikke misbruge Herren din Guds navn, thi Herren lader ikke den ustraffet, der misbruger hans navn!

4. Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig. . .

Nephi bygger et skib

I otte år rejste Nephi og hans folk i ødemarken, hvor Herren gjorde dem stærke i deres kamp for at overleve.

Da de drog næsten direkte mod øst, kom gruppen til sidst til et stort hav, som de kaldte Irreantum, der betyder Mange Vande. Her fandt de i nærheden af kysten mange frugter og også vild honning. Da deres telte var blevet rejst, festede de og frydede sig ved Guds godhed, og kaldte stedet for Bountiful, der betyder Overflødighed.

Senere kaldte Herren Nephi op i bjergene, og dér sagde han til ham: „Du skal bygge et fartøj på den måde, som jeg skal vise dig, så det

Nephi bygger et skib

kan føre dit folk over disse vande." Men Nephi var ikke skibsbygger af profession, og han var bekymret over, hvordan det skulle gøres. Så han spurgte Herren: „Hvor skal jeg gå hen for at finde malm at smelte, så jeg kan lave værktøj til at bygge skibet på den måde, som du har vist mig?"

Så fortalte Herren Nephi, hvor han skulle finde det nødvendige metal. Bagefter slog han to sten mod hinanden for at få ild, og så brugte han en bælg, som han have lavet af dyreskind til at blæse på ilden.

Nephi og hans folk havde ikke været i stand til at bygge mange bål på deres rejse, for røgen ville have afsløret deres lejrplads for røvere. De havde spist deres kød råt, efter at Herren havde loven dem, at det ville smage godt, selv om det ikke var kogt eller stegt. Og jeg vil også være jeres lys i ørkenen," vedblev Herren. „Og jeg . vil berede en vej for jer, hvis I vil holde mine befalinger."

Nu da han havde ild, smeltede Nephi malm fra klipperne og formede det til værktøj, hvormed han kunne bygge skibet.

Nephis brødre gjorde nar ad ham over alle hans anstrengelser. „Vores bror er en dåre," mumlede de. „Thi han tror, han kan bygge et fartøj; ja, han tror ligeledes, at han kan sætte over disse store vande."

Nephi blev ked af, at de manglede tro og følte sig endnu mere trist ved at de sagde: „Du er ligesom vores far (Lehi), som lod sig vildlede af tåbelige forestillinger; ja, han har ført os ud af Jerusalems land, og som følge deraf har vi måttet vandre i ødemarken i alle disse år."

Men Nephi var fyldt af Herrens Ånd, og han talte med stor styrke til sine brødre. Han mindede dem om, at Moses havde frelst israelitterne ud af Ægypten, og at Herren havde ført dem til det forjættede land. Han fortalte dem også, at Herren elsker alle mennesker, men at han specielt er glad for at hjælpe de retfærdige. Så mindede han dem om, hvor hurtig Herren havde været til at velsigne dem, og hvor langsomme de havde været til at holde hans befalinger.

Da Nephi formanede dem på denne måde, blev de vrede og ville kaste ham ud i det dybe hav. Men da de

rakte ud efter ham, sagde Nephi: „Jeg byder jer i den almægtige Guds navn, at I ikke rører mig, thi jeg er så fyldt med Guds kraft . . . og den, der lægger hånd på mig, vil visne som tørre siv."

Derefter talte Nephi venligt til sine brødre og bad dem hjælpe sig. Han sagde, at han vidste, at han kunne bygge skibet, for Herren havde sagt, at han skulle gøre det.

Nephi erklærede: „Dersom Gud havde befalet mig at gøre alle ting, så kunne jeg gøre det. Om han ville befale mig, at sige til dette vand: Bliv til jord! så ville det blive til jord, og dersom jeg ville sige dette, ville det ske.

Så hvorfor ville han sige til mig, at jeg skal bygge et skib?"

Så stærk var Guds Ånd hos Nephi, at brødrene i mange dage ikke turde røre ham.

Og for at forsikre Nephis brødre om, at deres bror mente, hvad han sagde, og at han behøvede deres samarbejde og hjælp, sagde Herren til Nephi: „Ræk atter dine brødre hånden, og de skal ikke visne for dit åsyn, men jeg vil forfærde dem . . . og det vil jeg gøre, for at de kan vide, at jeg er Herren, deres Gud."

Nephi gjorde, som Herren havde befalet. Så begyndte brødrene at tilbede Herren og hjælpe Nephi. Han fik træ fra bjergene og lavede tømmer i fornem udførelse, og Herren viste Nephi fra tid til anden, hvordan han skulle bygge skibet.

Nephi gik ofte op i bjergene for at bede, og Herren viste ham „store vidundere". Og Nephi byggede skibet, sådan som Herren sagde, han skulle, og det var efter en helt anden metode end menneskenes. Da det var færdigt, så brødrene, at det var godt, og at det udførte håndværk var usædvanlig fint.

Så talte Herren til Lehi, Nephis far, og gav ham besked på, at de skulle gå ned til skibene. Så den næste dag tog de allesammen deres forsyninger og sædekorn med sig, og efter alder gik de allesammen ombord i skibet. Da Nephi og hans folk var sikkert ombord, stak de i søen og lod sig drive af vinden mod det forjættede land. □

Tror du, jeg kan komme ned i din stol?

af Jeffrey R. Holland,
Kirkens kommissær for undervisning

Har nogen af jer nogensinde sagt (eller tænkt): „Men jeg har ikke lyst til at gå i skole!?" Det har vi nok allesammen på ét eller andet tidspunkt.

Jeg har lyst til at fortælle jer en sand historie om en dreng, som ikke havde mulighed for at gå i skole ret længe. Hans far døde og efterlod kun meget få penge til drengens familie. En dag blev drengen syg af kopper og kom til at forsømme meget af sin skolegang.

Langsomt blev helbredet bedre, og han var glad for igen at kunne gå i skole. Men han fik kun lov til at gå i skole et enkelt år, da han blev færdig med syvende klasse, for så måtte han holde helt op. Så måtte han og hans bror ud at finde arbejde for at tjene nok penge til at forsørge resten af familien med mad og tøj.

Drengen arbejdede meget hårdt, voksede sig stor og stærk og lærte en masse gennem erfaringer. Han læste alle de bøger, han kunne få fat i, og han var interesseret i at læse alt det, som han ikke havde fået lært i skolen. Ofte fortalte ham, hvor ked han var af at måtte undvære skolegangen. Han var en dejlig ung mand og arbejdede hårdt for at udvikle sig. Og han blev ved at håbe, at han på én eller anden måde kunne komme tilbage til skolen. Den lille dreng, som voksede op med ønsket om at fortsætte sin skolegang, var min far. På grund af min fars erfaring med sig selv, var han meget ivrig, efter at jeg skulle få en god uddannelse. Når jeg sagde: „Men jeg har ikke lyst til at gå i skole," sagde han: „Så vil jeg

gå i dit sted. Tror du, at læreren vil have noget imod det? Jeg gad vidst, om jeg kan komme ned i stolen ved din pult!"

Det fik mig altid til at le, for jeg troede bestemt, at min lærer ville blive bange for at se en voksen mand komme i skole, og jeg vidste, at han ikke ville kunne komme ned i min stol. Så måtte jeg hellere gå i skole. Sommetider klagede jeg: „Min lærer får mig til at arbejde så hårdt." Så smilede far bare og rodede op i mit hår og sagde: „Det tvivler jeg på." (Jeg er ikke sikker på det, men den måde, han smilede på, fik mig altid til at føle, at han ønskede, at læreren skulle lade mig arbejde hårdt. Jeg kunne aldrig forstå hvorfor, for jeg syntes, at det eneste gode ved skolen var frikvartererne.)

Da jeg senere tog eksamen fra high school, rejste på mission og derefter færdiggjorde mine kurser på universitetet, fortsatte jeg med at tage en doktorgrad i New England.

Da jeg fik mit eksamensbevis ønskede jeg, at min far skulle have det. Han havde aldrig fået et eksamensbevis fra nogen skole, og jeg syntes, han fortjente det her. Jeg fortalte ham, at selv om det var mit navn, der stod på det, så burde det retteligt gives ham. Jeg sagde, at de måske bare havde taget fejl i trykkeriet. Det fik ham til at le, og derefter til at græde. Jeg var ikke den gang sikker på, hvad det var, der fik ham til at græde - men nu ved jeg det.

Min far døde sidste år, og nu får han al den undervisning, som han altid havde ønsket sig som barn. Og jeg? Ja, min kone og jeg har selv børn, der går i skole. Og når de siger: „Men jeg ønsker ikke at gå i skole," så siger jeg: „Så vil jeg gå i jeres sted. Tror du, at læreren vil have noget imod det? Jeg gad vide, om jeg kan komme ned i stolen ved din pult!" Og når de siger: „Min lærer får mig til at arbejde så hårdt," smiler jeg bare og roder op i deres hår og siger: „Det tvivler jeg på."

Jeg tror alle fædre har det sådan. På sin egen specielle måde tror jeg, at vor himmelske Fader også har det sådan.

Få nu et rigtigt godt år i skolen og lær alt, hvad I kan. Det vil få stor betydning for jer i lang, lang tid. Ja, i virkeligheden vil det have betydning for jer for evigt. □

APPAJI'S DOMFÆLDELSE

af Dorothy Hamann

At vokse op inden for det store indiske område var vældig sjovt, og vi var meget lykkelige. Indere er meget gode ved deres børn. Vore forældre elskede os og måske forkælede de os en smule.
Selv da vi var helt små, elskede min bror og jeg mest af alt at lege med elefanterne. Mahout'en (elefantdriveren) gav et kommandoråb, og så lagde elefanten sin snabel rundt om os og løftede os højt op på sin nakke. Så snart vi kunne gå, stak vi af hjemmefra og hen til elefanterne, hvor vi legede med deres lange snabler. Og det varede ikke længe, før vi slev skreg vore ordrer til dem. Alle vore elefanter var tamme og lærte hurtigt at adlyde vore råb, fuldstændig som om vi var deres drivere.

Disse sorgløse tider forekommer så langt borte nu, for i øjeblikket er der sorg i huset. Sidste uge blev min far,

rajahen (hindukongen) i vort land, dræbt under en tigerjagt. Den samme dag fulgte hans ranee (hindudronning), min kære mor, ham til hans grav. Sådan er det skik i vort land.

Mine brødre og jeg græder og sørger, og det gør vore tjenestefolk også. Landsbyens folk græder også, for de elskede rajahen, deres gode og venlige hersker, og hans søde og smukke dronning. Det var for dem, folkene i landsbyen, at min far drog ud for at dræbe den menneskeædende tiger, som så frækt var kommet hen til landsbyens porte og havde dræbt en ung kvinde, der var ved at trække vand op af brønden.

Min far dræbte tigeren. Men dens mage, der lå skjult i en tykning nær ved, sprang på min far og dræbte ham, før de andre jægere kunne redde ham.

Midt i vor sorg kom sagførerne for at læse min fars testamente. Vi skulle tage os sammen og lytte til, hvad vores far havde ordnet.

Hussein, vores ældste bror, som er tolv år gammel, havde altid vidst, at hans skulle være hovedarvingen. Sommetider bliver han en lille smule hoven. Da han hørte, at han skulle have halvdelen af alle rajahens ejendele og værdier, gnistrede hans øjne, og han løftede stolt hovedet.

Jeg er Silvain, det midterste barn, for jeg er ti år. Jeg skulle arve en trediedel. Ikke så dårligt, tænkte jeg. Det er retfærdigt.

Tomboo, babyen, som vi drilagtigt kalder ham, er otte år gammel. Han skulle have en niendedel. Rigdomme og ejendele betød kun lidt for Tomboo, men han var den første, der tænkte på elefanterne.

„Hvad med elefanterne?" råbte han. „Vi har sytten af dem. Jeg skulle så have . . . næsten to. Ja, jeg skulle have to."

„Vrøvl," afskar Hussein ham. „Jeg er hovedarving og får halvdelen. Men otte og en halv elefant er skørt! Jeg burde have ni."

„Hvis du tager ni," råbte jeg til ham, „så vil du tage en del af min arv og et stykke af Tomboo's. Du er et grådigt svin!" (Husk, hvad jeg sagde før, at Hussein mener for meget om sig selv.)

Tomboo havde tårer i øjnene. „Du er ikke retfærdig, Hussein," råbte han. „Jeg skulle have mindst to levende elefanter."

Slaget var begyndt. Fra vrede ord og råb blev det til et regulært slagsmål, hvor jeg selv og Tomboo sloges med Hussein.

Sagføreren kaldte på tjenestefolkene, som kom løbende for at skille os ad. De var sure og sagde sådan noget som: „I skulle skamme jer," og: „Husk på jeres søde mor, ranee'en, og „Vil I gøre jeres far, rajahen til skamme?"

Selv om vi ikke længere sloges åbenlyst, fortsatte vi med argumenter og bitre ord over det rette ejerforhold til elefanterne. Vi hadede allesammen hinanden.

Endelig talte sagføreren. „Lad os gå til Appaji for at få et råd. Han vil give os den bedste løsning. Hvad nytte har man af dele af elefanter, og hvad nytter det at slås og sige vrede ord? Unge herrer, lad os gå til Appaji."

Appaji var Indiens statsminister, og han var kendt landet over for sine strålende argumenter og sin retfærdige dømmekraft. Der fortaltes mange historier om ham og hans store visdom. Og så blev det bestemt, at sende bud til Appaji og søge hans råd.

Da nu sagen blev bragt for Appaji, overvejede han den et stykke tid. Så sendte han bud tilbage til vores provins. „Hvis de unge herrer vil gå ind på mine betingelser, vil jeg komme. Den første er, at de må love at acceptere den løsning, jeg foreslår. Der må ikke blive yderligere argumentation og ikke flere slagsmål. Når først de har lovet det, lad os så enes om en dag, jeg kan komme. Og den dag skal de sytten elefanter, der tilhørte min afdøde ven, rajahen, være stillet op i to rækker, den ene med ni elefanter, den anden med otte. Hvis I går ind på disse betingelser, vil jeg, Appaji, komme til de unge herrers landsby og give dem råd."

Hussein og jeg konfererede med Tomboo, og vi enedes om at acceptere Appajis afgørelse.

Dagen kom, og vi drenge var meget spændte. Vi fik elefanterne stillet op som ønsket, men kunne ikke tænke os, hvad Appajis løsning på problemet ville blive. Jeg glædede mig i al hemmelighed til, at spørgsmålet kunne blive løst, så vi kunne blive venner igen. Måske følte de andre det samme. En af tjenestefolkene kom og meddelte, at Appaji nu nærmede sig, og vi skyndte os ud og bød ham velkommen.

Nej, se! Appaji sad i en blændende gylden howdah (overdækket pavillon) oppe på ryggen af sin elefant. Statsministeren rokkede let fra side til side i takt med den svajende elefants bevægelser. Foruden at bære den gyldne howdah havde elefanten smukke røde og gyldne dækkener på siderne, og kæmpemæssige, gyldne øreringe hang i dens øren. Appaji selv var storslået at se på i en klædning af rødt og guld. I hånden holdt han en gylden ankus (elefantstok med krog), der var en konges løsesum værd, for dens håndtag var pyntet med kostbare smykker. Appaji ledte sin elefant hen til enden af den korteste række af elefanter og steg så ned.

Efter modtagelsesceremonierne talte Appaji først til Hussein. „Unge herre, for at bidrage en smule til hver enkelts andel, har jeg anbragt min egen elefant i rækken. Vi vil nu dele de atten elefanter. Den første række med ni er din."

Så talte statsministeren til mig. „Silvain, en trediedel af atten elefanter er seks. De første seks i den anden række er dine." „Og nu, Tomboo," sagde Appaji, „en niendedel af atten er to. De tilbageblevne af din fars elefanter er dine."

En elefant var tilbage - statsministerens farverigt smykkede elefant. Idet han befalede sin egen elefant at knæle, steg Appaji op på den og red majestætisk bort, efterladende os helt målløse og meget tilfredse med den enkle løsning af problemet. For hver af os havde sandelig fået mere, end vi havde ret til at forvente, og vore elefanter var alle i live og i eet stykke. Og allerbedst, vi tre brødre var venner igen. □

ikke er sikre på, hvor deres værdier ligger, hvordan kan de så forvente, at deres børn skal blive mere bevidste over for befalinger, end de selv er?
En ung dame fra en anden kirke, som jeg traf på et universitet, udtrykte beklagelse over, at selv den højeste åndelige leder af hendes kirke i vor tid er forvirret. „Hvis han ikke er sikker," græd hun, „hvordan kan jeg så være det?"
I spørgsmål om moral og adlydelse af Guds love har talerne ved enhver generalkonference siden kirkens tidligste dag været konsekvente. Der findes ingen verdens- eller lokale forhold, der mindsker formålet med eller opmuntringen gennem De ti Bud. De var tydelige og præcise på Mose tid, og de er det endnu i dag. Der behøves ingen udtydning, ingen diskussion og ingen afvigelse er acceptabel. Hvor ofte har vore ledere ikke hørt klager fra de hellige, som ikke har lyst til at skille sig ud fra andre, men ønsker at undslippe byrderne ved at være sidste dages hellige. Hvor meget lettere ville det ikke have været for familien Smith at blive i Vermont, for de hellige at bygge videre i Nauvoo i stedet for at skulle pakke deres ting sammen og drage afsted?
Moses gav sit folk dette enkle budskab: Retfærdighed er op til jer! Det kan gøres, og vi behøver ikke at lede efter nogen anden til at gøre det for os. Vore børn i denne uddeling har behov for at forstå, at selv om de måske modtager instruktioner fra kirkens hjælpeorganisationer og kvorumsledere, så kan ingen sådan organisation eller person handle retfærdigt for dem. De må selv gøre det. Gennem tro og vilje og et indgivet ønske kan de efterleve budene.

5. Ær din fader og moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!

6. Du må ikke slå ihjel!

7. Du må ikke bedrive hor!

8. Du må ikke stjæle!

9. Du må ikke sige falsk vidnesbyrd imod din næste!

10. Du må ikke begære din næstes hus! Du må ikke begære din næstes hustru, hans træl eller trælkvinde, hans okse eller æsel eller noget, der hører din næste til!

Dr. Landau tjener i søndagsskolens generalbestyrelse. Han er professor i pædagogik ved University of Utah og har været medlem af kirken siden 1965, da han blev omvendt fra jødedommen.

GRUND-PRINCIPPER I ÆRLIGHED

af Howard W. Hunter

Mens vi er optaget af at stræbe efter at komme frem og få succes, går meget af vores tid med at tænke over og studere det komplicerede i, at vi sjældent tager os tid til det enkle - de enkle ting, de små ting, som i virkeligheden er det grundlag, hvorpå vi bygger, og uden hvilket grundlag vi ikke kan eksistere. En bygning rejser sig måske højt mod himlen, og vi kan betragte den i beundring over dens udseende og store højde; men den kan ikke stå der, medmindre dens grundflade er solidt forankret i sten eller stål eller beton.

Vores karakter må have et sådant grundlag. Jeg henleder jeres opmærksomhed på princippet for ærlighed. Hvordan kan det være, at så mange mennesker tror på høje og ædle principper for ærlighed, men at så få er villige til at være helt ærlige?

For nogle år siden var der i forhallerne til vore kirkebygninger ophængt plakater med ordene: „Vær ærlig mod dig selv." De fleste af dem drejede sig om almindelige ting i livet. Det er dér princippet om ærlighed kultiveres.

Der findes nogle, som vil indrømme, at det er moralsk forkert at være uærlige i store ting og forhold, og som alligevel finder det undskyldeligt, hvor det drejer sig om småting. Er der virkelig forskel mellem uærlighed, der involverer tusinde kroner og det, der drejer sig om en tiøre?
Er der i princippet nogen forskel på en lille hvid løgn og et falsk vidnesbyrd i en retssal, hvor man taler under ed? Findes der grader af uærlighed, afhængig af om emnet er stort eller lille?
Jeg ved, at loven skelner mellem store og små tyverier. Straffen for store tyverier er alvorligere end for smårapserier. Men tænk et øjeblik på, om der i virkeligheden er nogen forskel på de to, når det kommer til det grundliggende princip?
Skrifterne er fulde af opfordringer til at være ærlig, og budene er fulde af hentydninger til, at vi burde være ærlige. Vi tænker på dem med fede bogstaver: DU MÅ IKKE - du må ikke stjæle; du må ikke bære falsk vidnesbyrd; du må ikke misunde eller begære.
Jeg tænker på en ung mand, som var i vores stav, hvor jeg var stavspræsident. Han rejste rundt med en gruppe, der syntes, at det var smart at gøre ting, der ikke var rigtige at gøre. Ved et par lejligheder blev han grebet i nogle mindre overtrædelser. En dag fik jeg en opringning fra en politistation og fik at vide, at han var tilbageholdt på grund af en trafikforseelse. Han var blevet grebet i at køre for hurtigt, og det var ikke første gang. Da han var klar over, at den måde, han opførte sig på, ville forhindre ham i at rejse på mission, rettede han sig, og da han blev 19 år, fik han sin kaldelse.
Jeg vil aldrig glemme vores samtale, da han kom tilbage. Han fortalte mig, at da han var i missionsmarken, havde han tit tænkt på de vanskeligheder, han havde forvoldt på grund af sin overbevisning om, at små overtrædelser ikke betød meget. Men der var kommet en stor forandring over ham. Han var kommet til at forstå, at der ingen glæde og lykke er i at overtræde loven, hvadenten det er Guds lov eller de love, som samfundet påtvinger os. Han sagde til mig: „Når jeg nu kører bil, og hastighedsgrænsen er 80, så føler jeg, at det er moralsk forkert at køre bare én km. hurtigere."
Jeg var imponeret over den forandring, der var sket med denne unge mand, mens han var på mission og havde studeret moralprincipper. Hvor uheldigt var det ikke, at han var nødt til at lære denne lektie på denne besværlige måde, men hvilken dejlig velsignelse er det ikke at forstå, at man ikke kan være i overtrædelse og alligevel føle sig godt tilpas.
Nogle af de mere almindelige eksempler på uærlighed er disse:

1. At stjæle. Man kan næsten ikke læse en avis uden at finde adskillige tilfælde af beretninger om indbrud, røveri, taskerøveri, butikstyveri, biltyveri og tusinder af andre sådanne ting. Selv i vore kirkebygninger rapporteres der om småtyverier.
2. At snyde. Aviserne bringer også hyppige meddelelser om bedrageriske transaktioner i erhvervslivet, i handel med ejendomme, med betroede midler og andre forhold, der bringes til publikums opmærksomhed. Og der findes nogle, som vil snyde sig gennem skolen og eksaminer.
3. Overtrædelse af visdomsordets standarder. De er også standarder for kirken. De er ikke overtrædelser af verdens standarder. Men I har modtaget Herrens ord om dette emne.
3. Overtrædelse af færdselslove. Man kan ikke være oprigtigt ærlig og overtræde de love, der er udformet af samfundet og styrer andre menneskers velfærd.
5. At undlade at bruge tiden godt. Jo mere jeg tænker over dette, desto mere

indtryk gør denne opfattelse af uærlighed.
Vi taler ofte om skriftstedet „Mennesket er til for at kunne nyde glæde". Det er en bestemt form for glæde, der kommer af at være ærlig. Lad mig fortælle jer om den. Ved hjælp af den kan I opnå Mesterens venskab.[1], og I kan have Helligånden hos jer. Overtrædelse af ærlighedens kodex vil berøve jer disse to goder. Kunne I tænke jer muligheden af, at én, som lyver eller snyder eller overtræder visdomsordet, kan have kammeratskab med Mesteren eller have Helligåndens vejledning?
Hvis vi er følsomme over for vort forhold til Frelseren, må vi være ærlige i små såvel som i store forhold. Vi bør altid huske, at vi aldrig er alene. Der er ingen af vore handlinger, som ikke bemærkes; der er intet af vore ord, der ikke høres; der udtænkes ingen tanke i vort sind, som ikke er kendt af Gud. Intet mørke kan skjule det, vi gør. Vi må tænke, før vi handler.
Tror du, du kan være alene, når du begår en uærlig handling? Tror du, at du kan undgå at blive set, når du snyder ved en eksamen, selv om du er den eneste i værelset? Vi må være ærlige med os selv. Hvis vi ønsker Mesterens samvær og Helligånden tillige, må vi være ærlige over for os selv, over for Gud og over for vore medmennesker. Resultatet er ægte glæde.
Tænk på, hvad en uærlig handling vil medføre for dig. Det betyder ikke noget, om det er en stor eller en lille. For det første vil det indvirke på hele dit liv. Det vil være meget vanskeligt for dig at undertrykke det. Det vil være vanskeligt for dig at glemme det, for det vil være indgraveret i din samvittighed. For det andet vil det påvirke andre på mange måder. Skaden rækker vidt. Dens dårlige indflydelse vil udstrækkes til dine venner, din familie, dine kære og personer du måske aldrig får at se. For det tredie får det indvirkning på dit forhold til Frelseren. Det lukker kommunikationskanalen og lukker lyset ude fra dit liv.
Hvor vidunderligt ville det ikke være, om vi levede i en verden med fuldstændig ærlighed!
Jeg hørte engang en mand tale om sin gamle landby højt oppe i de schweiziske alper. Han sagde, at hans far var skomager. Efter at dagens gerning var gjort, lukkede han døren til sin lille forretning, men han låsede aldrig døren. Der var aldrig sat en lås i døren, og det var der heller ikke i dørene i de andre huse i landsbyen. Der var en gensidig tillid og tiltro til hinanden. Hvor vidunderlig en tilstand måtte det ikke være.
Vor kirke er kun en minoritetsgruppe i verden, men husk, at verdens tankegang ved mange lejligheder er blevet forandret gennem minoritetsgrupper. Ved at følge begrebet fuldstændig ærlighed, således som Frelseren forkyndte det og som han var det bedste eksempel på, kan vi være med til at gennemsyre hele verden. □

[1] *Jesus sagde: „I er mine venner!"*

„Lære og Pagter"

Herrens røst

af ældste Neal A. Maxwell
fra præsidiet for
De halvfjerds' første Kvorum

Hvis spørgsmålet blev stillet, om hvilket af standardværkerne, der tilvejebringer den mest hyppige mulighed for at „lytte" til Herren, ville de fleste først tænke på Det ny Testamente. Det ny Testamente *er* en vidunderlig samling af Messias' handlinger og lærdomme. Men det er i Lære og Pagter, at vi finder et fund af sandheder, som kommer direkte fra Herren Jesus Kristus; vi kan næsten „høre" ham tale.

Man kan ikke læse ligefremme ord, som disse i den følgende åbenbaring fra 1831, uden i sit inderste at føle Herrens kraft og majestæt:

„Så siger Herren, jeres Gud, Jesus Kristus, den store JEG ER, Alfa og Omega, begyndelsen og enden, den, der skuede evighedens vide udstrækninger og alle himlens serafiske skarer, førend verden blev til, han, som kender alt, thi alt er nærværende for mine øjne.

Jeg er den, der talte, og se verden blev til, og alting kommer gennem mig.

Jeg er den, som tog Enoks Zion op i min favn, og sandelig siger jeg: For dem, som har troet på mit navn, thi jeg er Kristus, har jeg i mit eget navn og ved det blods kraft, som jeg har udgydt, talt deres sag for Faderen. (L&P. 38:1-4)

I de indledende linier i Lære og Pagter møder vi en bekymret, men samtidig almægtig Gud. Jesus Kristus, som taler til „alle mennesker":

„Hør, o, I min kirkes folk, siger hans røst, som bor i det høje, og hvis øjne hviler på alle mennesker. Ja, sandelig siger jeg: Hør, I folk, som er langt borte, og I, som bor på øerne i havet, lyt alle." (L&P. 1:1) Herren fortsætter med at erklære at „. . . ingen skal kunne undfly . . . en advarselsrøst . . . til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage." (L&P. 1:2, 4) Fra bogens første *hør* til bogens sidste *hør* i de afsluttende vers, møder vi Herren, som afslutter med indtrængende at bede:

„Hør derfor nu, o min kirkes folk og I ældster, lyt! I har modtaget mit rige.

Vær flittige til at holde alle mine bud, at ikke dommen kommer over jer, og jeres tro forlader jer, og jeres fjender triumferer over jer. Ikke mere nu. Amen." (L&P. 136:41, 42)

I bogstaveligt taget hundredvis af vers taler Herren med en ligefremhed næsten uden lige. Vi møder en altvidende og almægtig Herre, som kærligt belærer Oliver Cowdery om grundelementerne

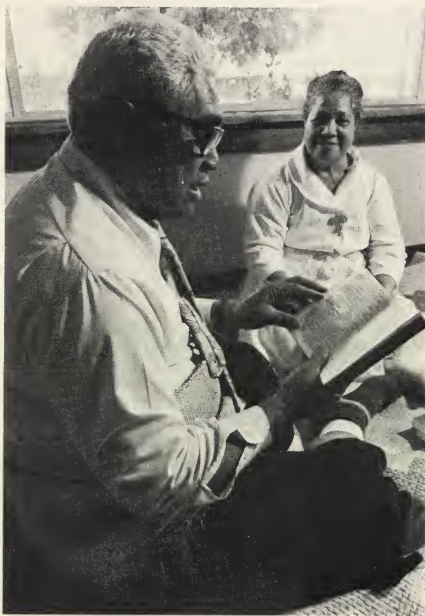
ved åbenbaring. (Se L&P. 9) Vi hører Jesus af Nazareth, som led intenst - udover vor evne til at fatte det - trøste en lidende Joseph Smith:
„Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik." (L&P. 121:7)
Er det muligt for os at undgå at se, at Jesus Kristus ikke blot er vor Herre men også vor evige Ven?
Vor Ven er åben overfor os med hensyn til det, der ligger forude; vi modtager ikke blot et storslået syn om de 3 grader af herlighed, men vi fornemmer også til en vis grad den rædsel, der vil være at finde i forbindelse med de afsluttende begivenheder før hans andet komme - herunder plager, under hvilke „. . . øjne (vil falde) af hulerne." (L&P. 29:19)
Herren minder os om, at han førhen har givet præcise profetier: „Se, jeg siger dig dette, ligesom jeg også forudsagde Jerusalems ødelæggelse for folket; og mit ord skal også denne gang gå i opfyldelse, som det hidtil er blevet opfyldt." (L&P. 5:20)
Vi ser, at Herren ikke blot overvåger galakserne, men at han også ser ind i Oliver Cowderys hjerte (L&P. 6:22), og at han åbenbarer nogle af Sidney Rigdons personlige udfordringer: „Og nu, sandelig siger jeg jer: Jeg, Herren, har ikke behag i min tjener Sidney Rigdon; han ophøjede sig i sit hjerte og tog ikke imod råd, men bedrøvede Ånden." (L&P. 63:55)
Lære og Pagter er således på mange måder et moderne sidestykke til den ligefremhed, som fandtes i Sinai, hvor Herrens finger skrev på 2 stentavler. (2. Mos. 31:18) Lære og Pagter nøjes ikke med direkte at fremsætte visse pagter, men lærer os meget om den anden Part (Herren) i disse pagter.
I den episode, hvor manuskriptet til Mormons Bog går tabt, ser vi samspillet mellem menneskets handlefrihed (med vor frihed til at fejle) og den perfekte forudseenhed hos en kærlig Herre, som var rede med et nyt alternativ, efter at lektien var lært. (Se L&P. 10)
Vi ser et billede af Frelseren, som altvidende, i besiddelse af en altomfattende omsorg og støttende sine egne. Et sådant billede står i skarp kontrast til Almas beskrivelse af Lucifer:
„Og således ser vi dens endeligt, som forvender Herrens veje, og således ser vi, at djævelen ikke vil støtte sine børn på den yderste dag, men drager dem hurtigt ned til helvede." (Alma 30:60)
Frelseren støtter altid sine profeter. Og dog, selv om han støttede sin tjener Joseph Smith, så skånede han ham ikke:
„Og nu befaler jeg dig, min tjener Joseph, at omvende dig og vandre oprigtigere for mig og ikke mere give efter for menneskenes overtalelser." (L&P. 5:21)
Ligesom Herren gjorde sine tidligere disciple opmærksomme på deres forestående martyrium, således lovede han også profeten Joseph Smith 15 år før hans martyrdom, at dersom profeten ville være trofast i at holde befalingerne, ville han få evigt liv „. . . om du end skulle lide døden." (L&P. 5:22)
I utvetydige og meget personlige åbenbaringer til profeten Joseph Smith kan vi se undervisningsprocessen i funktion.
„Se, du ved, du har søgt vejledning hos mig, og jeg har oplyst din forstand, og jeg siger dig dette, for at du kan vide, at du er blevet oplyst gennem sandhedens ånd.
Ja, jeg siger dig dette, for at du kan vide, at ingen uden Gud kender dine tanker og dit hjertes hensigter.
Jeg siger dig det som et vidnesbyrd om, at de ord eller det værk, som du har skrevet, er sandhed." (L&P. 6:15-17)
Samtidig med kraften af Frelserens direkte udtalelser og hans personlighed giver Lære og Pagter os umådelige sandheder, som ikke fuldt ud kan værdsæt-

tes, med mindre de læses omhyggeligt. For eksempel fremsættes for os, hvad der må være én af universets første love - at vi modtager vore velsignelser på grundlag af lydighed mod loven. (L&P. 130:20-21)

Vi ser en Herre, som ønsker et ydmygt folk, men ikke et folk, som er overdrevent afhængigt i beslutningsprocessen, en Herre som opfordrer medlemmerne af Zions lejr til at træffe deres egen beslutning vedrørende rejsens plan og rute, for så vidt som det angik Herren i dette tilfælde, „. . . er det mig ligemeget. . ." (L&P. 61:22)

Hvor vidunderlig omsorgsfuldt er det ikke af Kristus, som i trætte og blødende arme hang fra korset, at sige således om vor pligt mod andre: „: . . støt de nedhængende hænder og styrk de matte knæ." (L&P. 81:5)

Vi ser fuldkommenhed afbilledet på siderne i Lære og Pagter - men det er en bedende og bønfaldende fuldkommenhed. Ved visse lejligheder er det en bydende fuldkommenhed: „Thi jeg, den

Almægtige, har lagt min hånd på nationerne for at tugte dem for deres ugudeligheds skyld." (L&P. 84:96)

Somme tider er det en kærlig fuldkommenhed; den samme Jesus, som for århundreder siden priste høvedsmanden for hans store tro (se Luk. 7: 6-10) siger nu om Hyrum Smith: „. . . jeg, Herren, elsker ham for hans hjertes oprigtigheds skyld. . ." (L&P. 124:15)

Frelserens standarder lyser fra hver en side. Et af De 10 Bud lød oprindelig således: „Du må ikke bedrive hor!" (2. Mos. 20:14) Der er meget passende indfattet en yderligere advarsel i Lære og Pagter mod hor i ånden, en advarsel, som Jesus først gav under sin jordiske tjenestegerning i Det hellige Land: „Den, som ser på en kvinde for at begære hende, skal fornægte troen og skal ikke have Ånden, og om han ikke omvender sig, skal han kastes ud." (L&P. 42:23)

Der findes advarsler til den begærlige fattige:

„Ve jer, I fattige, hvis hjerte ikke er sønderknust, og hvis ånd ikke er angergiven, hvis bug ikke kan mættes, som ikke holder fingrene fra andres gods, hvis øjne er fulde af havesyge, og som ikke vil arbejde med jeres hænder.

Men velsignet er de fattige, som er rene af hjertet, hvis hjerte er sønderknust, og hvis ånd er angergiven; thi de skal se Guds rige komme med magt og stor herlighed til deres befrielse. Thi jordens fedme skal høre dem til." (L&P. 56:17-18)

Sammen med de mange advarsler fra en kærlig Herre kommer også en guddommelig anbefaling til Edward Partridge (i afsnit 41), hvori Herren sammenligner ham med Natanael fra fordum. Vi finder håb trods vore skrøbeligheder; efter denne store ros gav Herren biskop Partridge en præcis advarsel og anvisning: „I denne sag er min tjener Edward Partridge ikke retfærdiggjort; men lad ham omvende sig, og da skal han få tilgivelse." (L&P. 50:39)

Hvilket vidunderligt år var ikke 1831, da åbenbaringer, som udgør 37 afsnit af Lære og Pagter, blev modtaget! Man kan ikke læse afsnit 45 med dets uddybning af Mattæus kapitel 24 uden at værdsætte Herrens ønske om, at hans disciple skal være så fuldtud informeret, som det er passende, om de både vidunderlige og frygtelige begivenheder, som ligger forude.

Der er den direkte og strålende tilkendegivelse, som blev givet profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet i Kirtland den 3. april 1836:

„Sløret blev borttaget fra vort sind, og vor forstands øjne åbnedes.

Vi så Herren stå på talerstolens brystværn foran os, og under hans fødder var et fint lagt gulv af ægte guld af farve som rav.

Hans øjne var som en ildslue, hans hår var hvidt som nyfalden sne, og hans ansigt overgik solen i klarhed. Hans røst var som store vandes brusen, ja, Jehovas røst, som sagde:

Jeg er den første og den sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, der blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen." (L&P. 110:1-4)

Overvejer man indholdet af siderne i Lære og Pagter, vil man virkelig vide, at Joseph og Sidney talte sandhed, da de skrev: „(. . dette (er) det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!" (L&P. 76:22)

Den bønsomme læser af dette åbenbarede og guddommelige bind vil øge sit vidnesbyrd og søge nærmere til Frelseren end nogensinde før! □

Spørgsmål og svar

Spørgsmål af almen evangelisk interesse, besvaret som vejledning og ikke som officiel meddelelse om kirkens politik.

Biskop J. Richard Clarke,
Andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Spørgsmål: „Hvorfor blev Jesus ikke døbt, da han var otte år gammel?"

Dåb blev først introduceret for at gøre det muligt for Adam og hans efterkommere at blive forløst fra faldet ved efterlevelse af Guds befalinger. Selv om frafald fordunklede dens betydning og mening, overlevede dåben, i hvert fald formelt, og blev en del af den levitiske praksis. (3. Mos. 8:5-6) Jeg kender ikke noget skriftsted i Bibelen og Mormons Bog, hvor alderen for dåb er tilkendegivet. I L&P. 68:27 sætter Herren ansvarsalderen til otte år og instruerer forældre om, at „børn skal, når de er otte år gamle, døbes til deres synders forladelse og modtage håndspålæggelse". Vi lærer, at Johannes Døber modtog en særlig kaldelse og blev „ordineret af en Guds engel til denne magt, da han var otte dage gammel, til at omstyrte jødernes rige og gøre Herrens vej ret for hans folks åsyn og berede dem for Herrens tilkommelse". (L&P. 84:28) Optegnelsen siger også, at han „blev døbt, medens han endnu var barn". Det er ikke sandsynligt, at Johannes blev nedsænket i vand, da han kun var et otte dage gammelt barn, men skrifterne siger ikke noget om hans nøjagtige alder på det tidspunkt, eller af hvem han blev døbt. Fra ørknerne i Judæa kom Johannes efter årelang disciplinering og guddommelig belæring ud blandt israelitterne. Han kaldte alle mennesker til omvendelse og forkyndte, at „Himme-

rigets rige var nær for hånden" (Matt. 3:2). Han gjorde det klart, at det var hans mission at berede vejen for Herrens komme. De omvendte døbte han med vand, men han fremhævede, at én, der var mægtigere end han, ville komme, „hvis sko jeg ikke er værdig til at tage af; han skal døbe jer med Helligånd og ild" (Matt. 3:11).
30 års alderen var, betydningsfuldt nok, den alder, ved hvilken levitterne begyndte deres embedsgerning og rabbierne deres undervisning. Da Jesus var omkring 30 år gammel gik han for at blive døbt af Johannes Døber ved floden Jordan (Luk. 3:23). Dette kunne være rigtigt for vi har i skrifterne ingen antydning af, at Jesus virkede i sin gerning, før han havde modtaget denne vigtige ordinans. Han gik til Johannes, fordi Johannes som profeten Joseph Smith lærte: på det tidspunkt var den eneste lovlige husholder i rigets affærer, som dengang var på jorden, og han sad inde med magtens nøgler. (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 332)
Yderligere blev Jesus ikke døbt, sådan som andre kandidater blev det, til deres synders forladelse. Hans handling var simpelt hen en lydig underkastelse, som ikke havde noget formål

---

FUP ... ELLER ... FAKTA

af Wayne B. Lynn

Jeg havde fremhævet behovet for ærlighed, idet jeg forklarede mine elever, at vi mange gange ikke engang ved, om vores pålidelighed bliver prøvet. Jeg havde fortalt dem om oplevelser som den med Mr. Larkin i kiosken på hjørnet. Han havde fortalt mig, at man ikke kunne stole på Alfred.
„Hvordan kan du vide det?" spurgte jeg.
„Jo," svarede han, „tit når der er mange kunder, og jeg er den eneste bag disken i forretningen,lader jeg de unge mennesker selv tage deres byttepenge fra kasseapparatet. Jeg begyndte at have underskud, så jeg talte omhyggeligt op før og efter, at nogle af de unge mennesker havde gjort det. De var allesammen ærlige med undtagelse af Alfred. Jeg gav ham to chancer, og han dumpede i hver gang. Så nu ved jeg, at man ikke kan stole på Alfred."
„Har du fortalt ham det?" spurgte jeg.
„Nej, det har jeg ikke. Jeg holder bare godt øje med ham. Jeg håber, han aldrig beder mig om anbefaling til et job."
Derfor burde min klasse have været forberedt på den lynopgave, jeg gav dem den eftermiddag. Det var en tekst med tyve spørgsmål - fup eller fakta - der dækkede det materiale, vi havde arbejdet med i løbet af ugen. Klassen færdiggjorde opgaven, netop som klokken ringede.
„Ræk jeres opgaver ind til midtergangen," bad jeg.
Den aften gik jeg omhyggeligt opgaver-

ud over dette. Nephi opregner fire grunde til Frelserens dåb, hvorved han rettede sig efter loven for at opfylde al retfærdighed.

„Men uagtet han var hellig, viste han dog menneskenes børn, at han efter kødet ydmygede sig for Faderen og vidnede for Faderen, at han ville være ham lydig i at holde hans befalinger. Og atter viste han menneskene stiens tranghed og portens snæverhed, som de skulle gå ind ad, idet han satte eksemplet for dem." (2 Nephi 31: 7,9)

Altså er mit synspunkt det, at Jesus ikke blev døbt som barn, fordi han ikke havde behov for syndsforladelse, sådan som vi har det, for han er ophavsmand til vores frelse og den, der forsyner os med de midler, hvormed vi får vore synder tilgivet. Han begyndte sit officielle virke i 30-års alderen, sådan som det var praksis, ved at blive døbt for at „opfylde alt, hvad ret er" (Matt. 3:15). Han kom til Johannes i erkendelse af, at han - Johannes - som en Elias, var den eneste, med myndighed til at udføre dåben, og vidne for menneskene, at Jesus var „ikke kommet for at nedbryde, men for at fuldkomme loven" (Matt. 5:17). □

---

ne igennem og skrev karaktererne ind i min bog, men uden at skrive noget på selve opgaverne.

Da klassens medlemmer samledes næste morgen, gav jeg opgaverne tilbage, og som sædvanlig bad jeg hver enkelt give sin egen opgave karakterer.

Jeg læste hvert enkelt spørgsmål højt og sammen med en smule forklaring gav jeg det rigtige svar. Hvert enkelt af svarene fulgtes som sædvanlig af en stønnen eller et suk eller et udtryk for lettelse, alt afhængig af, om de pågældende havde haft et rigtigt eller forkert svar.

„Træk nu 5 point fra for hver fejl idet I begynder med 100," instruerede jeg dem. „Og lad mig så høre."

„John?"

„85."

„Susan?"

„95."

„Harold?"

„80."

„Arnold?"

„90."

„Mary?"

Svaret kunne næppe høres: „45."

Jeg fortsatte, idet jeg skrev karaktererne ind i min bog ved siden af dem, jeg havde skrevet aftenen før. Sammenligningen var afslørende.

Der blev stille i klassen, da jeg forklarede, hvad jeg havde gjort. Mange holdt øjnene hæftede på deres pult; andre udvekslede stjålne blikke eller hurtige smil. Jeg talte roligt til mine elever.

„Nogle af jer vil måske ønske at tale med mig under fire øjne efter vores oplevelse her i dag. Det vil jeg gerne være med til.

Dette var en anderledes prøve. Det var en prøve på ærlighed. Spillede I fup eller fakta? Jeg lagde mærke til, at mange af jer stirrede på Mary, da hun indrømmede, at hendes karakter kun kom på 45. Mary, hvis du ikke har noget imod det, vil jeg bede dig rejse dig. Jeg ønsker I skal vide, at i min bog opnåede Mary en højere karakter end nogen af jer andre i klassen. Du kan føle dig meget stolt, Mary." Mary så temmelig genert ud til at begynde med. Men så lyste hun op i et stort smil og rejste sig. Jeg havde aldrig før set Mary så rank. □

FJORTEN TRIN

af Hal Manwaring

Man siger, at en kat har ni liv, og jeg er tilbøjelig til at mene, at det kan være rigtigt, fordi jeg nu lever mit tredie liv, og jeg er ikke engang en kat.

Mit første liv begyndte en klarkold novemberdag i 1904, da jeg ankom som det sjette af otte børn i en landmandsfamilie. Min far døde, da jeg var femten, og vi måtte gennem en hård kamp for at skaffe udkommet. Mor blev hjemme og kogte kartofler og bønner og grøntsager og lavede majsbrød, mens resten af os arbejdede for hvad som helst, vi kunne få - et lille beløb, når det kom højt.

Efterhånden som børnene voksede op, giftede de sig, efterladende kun én søster og mig selv som støtte og omsorg for mor, som blev lam i sine sidste år og døde, mens hun endnu var i tresserne. Min søster giftede sig kort efter, og jeg fulgte hendes eksempel, inden et år var gået.

Det var dengang, jeg begyndte at glæde mig over mit første liv. Jeg var meget glad, havde et godt helbred og var en ganske god idrætsmand. Min kone og jeg blev forældre til to dejlige piger. Jeg havde godt arbejde i San José og et smukt hjem oppe på halvøen i San Carlos i Californien.

Livet var som en behagelig drøm.

Så hørte drømmen pludselig op og blev ét af disse frygtelige mareridt, der får én til at vågne op midt om natten badet i kold sved. Jeg ramtes af en langsomt tiltagende sygdom i bevægenerverne, hvilket først påvirkede min højre arm og mit højre ben og derefter den anden side. Og sådan begyndte mit andet liv . . .

Til trods for min sygdom kørte jeg stadig til og fra mit arbejde hver dag ved hjælp af særligt apparatur, der blev installeret i min vogn. Og det lykkedes mig at bevare mit helbred og optimisme, til dels på grund af fjorten trin.

Skørt? Slet ikke!

Vores hjem var et hus med forskudte etager, og fjorten trin førte op fra garagen til køkkendøren. De trin var en målestok for livet. De var min tommestok, min udfordring til fortsat liv. Jeg følte, at hvis den dag skulle komme, da

jeg ikke var i stand til at løfte den ene fod ét skridt opad og derefter - selv om det gjorde ondt - trække den anden fod med op - og gentage den proces fjorten gange, indtil jeg - omend helt udmattet, nåede toppen - hvis og når den dag kom, da jeg ikke kunne klare den opgave, så var det forbi med mig. Helt forbi. Så måtte jeg indrømme nederlaget og kunne lige så godt lægge mig til at dø.
Derfor blev jeg ved med at arbejde, blev ved med at klatre op ad de trin. Og tiden gik. Pigerne fuldendte deres skolegang, blev lykkeligt gift, og min kone og jeg var alene i vores dejlige hus med de fjorten trin.

I vil måske tænke, at her gik en mand med mod og styrke. Slet ikke. Her humpede en bitter, desillusioneret krøbling omkring, en mand, som bevarede sin sunde fornuft og sin kone og sit hus og sit arbejde på grund af fjorten miserable trin, der førte til bagdøren fra hans garage.

Når jeg sådan trak den ene fod efter den anden op ad disse trin - langsomt, pinefuldt og med mange hvilepauser - lod jeg sommetider mine tanker vandre tilbage til de år, hvor jeg spillede håndbold, golf, gjorde gymnastik, gik lange ture, svømmede, løb og sprang! Og nu kunne jeg knapt klare at klatre op ad disse få trin.

Som jeg blev ældre, blev jeg mere desillusioneret og frustreret. Jeg er sikker på, at min kone og vore venner sommetider var ulykkelige, når jeg fandt på at udrede min livsfilosofi for dem. Jeg mente, at i hele denne verden var jeg alene blevet udvalgt til at lide. Jeg havde nu i 9 år båret mit kors og ville sandsynligvis komme til at bære det, sålænge jeg kunne klatre op ad disse fjorten trin.
Jeg valgte at ignorere de trøstende ord i 1. Kor.: „I et nu, i et øjeblik . . . skal vi forvandles" (15:22).

Sådan levede jeg mit første og andet liv her på jorden.
Og så en mørk aften i august 1971 begyndte jeg mit tredie liv. Jeg havde den morgen, da jeg tog hjemmefra, ingen idé om, at en så dramatisk forandring ville ske. Jeg vidste kun, at det havde været hårdere end sædvanlig at komme ned ad de fjorten trin den morgen. Jeg frygtede den blotte tanke om at skulle klatre op ad dem, når jeg kom hjem.
Det regnede, da jeg gav mig på vej hjemad den aften; kraftige vindstød og styrtregn hamrede på vognen, da jeg langsomt kørte hen ad én af de mindre befærdede veje. Pludselig blev rattet vredet ud af hænderne på mig, og vognen svingede voldsomt ud til højre. I samme øjeblik hørte jeg den frygtede lyd af et dæk, der eksploderer. Jeg tvang vognen til at standse på den regnvåde rabat og sad dér, mens situationens omfang og alvor gik op for mig. Det var umuligt for mig at skifte hjul! Simpelthen umuligt! Håbet om at en forbipasserende bilist skulle standse op, blev afvist med det samme. Hvorfor skulle han det? Jeg vidste, at jeg ikke ville gøre det! Så kom jeg i tanker om, at der lå et hus et lille stykke hen ad en sidevej. Jeg startede motoren og listede langsomt afsted, idet jeg holdt mig godt inde på rabatten, indtil jeg kom til sidevejen, hvor jeg drejede ind - dybt taknemmelig. Oplyste vinduer bød mig velkommen til huset, og jeg kørte ind i indkørslen og tudede i hornet.
Døren blev åbnet, og der stod en lille pige og stirrede på mig. Jeg rullede vinduet ned og råbte til hende, at jeg var punkteret og behøvede nogen til at skifte hjul for mig, fordi jeg var invalid og ikke selv kunne gøre det.
Hun gik ind i huset, og et øjeblik efter kom hun ud, nu indhyllet i en regnfrakke og med en stor hat, fulgt af en mand, som hilste mig med et lystigt udbrud.
Jeg sad der behageligt og tørt og følte en

smule medlidenhed med manden og den lille pige, som arbejdede så hårdt midt i uvejret. Jo, jeg ville betale dem for det. Regnen syntes at stilne en smule af nu, og jeg rullede vinduet helt ned for at betragte dem. Det forekom mig, at de var utroligt langsomme, og jeg begyndte at blive utålmodig. Jeg hørte klangen af metal fra bagenden af vognen, og lyden af den lille piges stemme kom til mig: „Her er donkraften, bedstefar." Hun blev svaret med en mumlen af mandens lavere stemme, og den svage kipning af vognen, da donkraften blev sat i gang.
Så fulgte en lang tid med lyde, skumplen og en stilfærdig samtale i vognen, men til sidst var arbejdet da færdigt. Jeg følte et bump, idet donkraften blev fjernet, og jeg hørte, at vognens bagsmæk blev slået ned, og så stod de to der ved mit vindue. Han var en gammel mand, med et ludende og skrøbeligt udseende under sin vandtætte frakke. Den lille pige så ud til at være omkring otte eller ti år, og hun så på mig med et lykkeligt ansigt og et stort smil.
Han sagde: „Dette er en slem aften for vanskeligheder med bilen, men nu er den helt i orden."
„Mange tak," sagde jeg. „Hvor meget skylder jeg Dem?"
Han rystede på hovedet. „Ingenting. Cynthia fortalte mig, at De var invalid . . . på krykker. Vi er kun glade for at hjælpe. Jeg ved, at De ville have gjort det samme for mig. Det koster ikke noget, min ven."
Jeg rakte en fem-dollar frem. „Nej, jeg vil gerne have lov at betale."
Han gjorde ikke noget forsøg på at tage den, og den lille pige trådte nærmere hen til vinduet og sagde stille: „Bedstefar kan ikke se den."
I de næste få sekunder, der syntes som en evighed, gennemtrængtes jeg af skam og rædsel, og jeg følte mig så syg, som jeg aldrig havde oplevet før. En blind mand og et barn! Fumlende, følende sig frem med kolde, våde fingre, ledende efter bolte og værktøj i mørket - et mørke, der for ham sandsynligvis aldrig ville ophøre før døden.
De skiftede et hjul for mig . . . skiftede det i regn og storm, med mig siddende lunt og behageligt i vognen med min krykke ved siden. Mit handicap. Jeg ved ikke, hvor længe jeg blev siddende, efter at de havde sagt godnat og havde forladt mig, men det var længe nok til for mig at søge dybt ind i mig selv og finde nogle højst foruroligende tendenser.
Jeg forstod, at jeg til overflod var fyldt med selvmedlidenhed, selviskhed, uforståenhed over for andres behov, og tankeløshed.
Jeg sad der og bad en bøn. Ydmygt bad jeg om styrke, om en større forståelse, om tydeligere at kunne se mine egne ufuldkommenheder, og om tro til at fortsætte med dagligt at bede om åndelig hjælp til at overvinde dem.
Jeg bad om velsignelser over den blinde mand og hans barnebarn. Til sidst kørte jeg bort, rystet i mit inderste, ydmyg i ånden.
„Derfor, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem; thi sådan er loven og profeterne." (Matt. 7:12) For mig er denne opfordring fra skriften, mange måneder senere, mere end blot et stykke fra Bibelen. Det er en livsmåde, som jeg prøver at følge. Det er ikke altid let. Sommetider er det frustrerende, sommetider dyrt både i form af tid og penge, men værdien derved er sikker.
Jeg prøver nu ikke blot at klatre op ad de fjorten trin hver dag, men på min begrænsede måde at hjælpe andre. En skønne dag vil også jeg måske skifte hjul for en blind mand i en vogn - én, der er lige så blind, som jeg har været. □

OM AT SAMMENLIGNE SKRIFTERNE MED OS SELV

af Stephen R. Covey

På ét eller andet tidspunkt tænker enhver af os: „Hvordan kan jeg gøre skrifterne levende i min tilværelse?" Lejlighedsvis vil vanen eller pligten sende os til dem, men der er ligesom ingen motivering til at læse dem, og de giver kun liden inspiration. Løsningen på problemet ligger i at erkende deres betydning, at vide hvordan man studerer dem og at sammenligne dem med os selv og derefter at gøre det, de inspirerer os til at gøre.

Tænk på fem ideer med hensyn til at sammenligne skrifterne med vores egen situation:

Idé nr. 1: Erkend den umådelige betydning skrifterne har i vort liv.

Når vi slutter pagt om at ville holde budene, accepterer vi retningslinier for vor opførsel på ethvert område af tilværelsen.

Når vi studerer, hvordan Herren handlede med sine børn i skrifterne, forstår vi bedre, hvordan han handler med os. Vi forstår, at da hans mål er vores guddommelige udvikling (udødelighed og evigt liv), reagerer han efter vore behov, ikke efter vore ønsker. Derfor lærer vi at bede ud fra behov, ikke ønsker. Af skrifterne lærer vi også, at Herren ikke gør det for sine børn, som de selv kan gøre. Han gør altid noget for os på en måde, der giver den maksimale udvikling og erfaring for os.

Bønsomt studium styrker os mod fristelse og giver os indre sikkerhed. Bønsomt skriftstudium er også nøglen til personlig åbenbaring. Nephi lærte, at Helligånden taler „Kristi ord", og at vi, hvis vi „mætter os med Kristi ord", vil få at vide alt, hvad vi skal gøre. (Se 2 Nephi 31:18-21, 32:1-5.) Med andre ord: Helligånden vil give os vejledning; om vi accepterer den vejledning afhænger af vores tro og lydighed mod det allerede givne lys. Verbet „mætter" er meget instruktivt. Det omfatter det, at vi smager, at vi tror, at vi elsker. at vi overvejer, at vi mediterer, at vi nyder, altsammen noget, der taler om troens og lydighedens ånd.

Når vi derfor regelmæssigt mætter os med Kristi ord (bønsomt studerer skrifterne), bliver de rodfæstet „ikke på stentavler men på kødtavler, nemlig menneskehjerter" (2. Kor. 3:3), og så vil Helligånden bringe dem til vor erindring eller samvittighed, eftersom lejligheden byder - måske noget lignende som en komputer trækker på sine oplagrede data for at løse et problem.

Idé nr. 2: Vi behøver Helligånden til at omforme skrifterne på rette måde i vor

tilværelse, til at harmonisere de evige love med vor personlige situation. Skrifterne blev givet ved åbenbaring og kan kun retteligt forstås ved åbenbaring. (Se 1. Kor. 2:10-15.)

Overvej hvordan det at adlyde disse fire love eller principper vil åbne din evne til virkeligt at drage nytte af skrifterne.

1. Hav et rent motiv. Det beste motiv til at studere skrifterne er at komme til Kristus, at modtage evigt liv.

Prøv at studere skrifterne i den virkelige hensigt at komme til Kristus. Det kan føre os til omvendelse.

2. Bed. Bed, når du studerer skrifterne, idet du oprigtigt beder din himmelske Fader om hjælp til at forstå og anvende dem. Bed ud fra en troende indstilling og i Jesu Kristi navn, og hvis du virkelig prøver at holde hans befalinger, vil han hjælpe dig. Virkelig bøn virker begge veje. Du taler, du lytter, og så reagerer du.

3. Overvej. Når du læser og beder, så tag tid til at tænke, at meditere, at mætte dig, virkeligt at overveje og afveje. Helligånden taler normalt til alle trofaste medlemmer, der er i harmoni med deres pligter, gennem deres samvittighed.

4. Se situationen. Dette betyder i fantasien at forestille sig de mennesker og begivenheder, der skildres i skrifterne. En sådan samfølende indsats vil hjælpe dig til at forstå den situation, der frembragte belæringen. Derefter kan du sammenligne situationen med din egen og udkrystalisere det universelle princip, der gælder i begge.

Jeg mener, at et menneske kan modstå og overvinde fristelse ved at skabe et retfærdigt svar på fristelse, før den kommer, ved at gennemgå en tankevækkende proces, der involverer fire skridt. Først, mæt dig ved Kristi ord for at nære et ønske om at kende og udføre hans vilje. Dernæst, bed til Herren i oprigtighed om at give dig en øget forudanelse af fristelser og fristende omstændigheder, når som helst de opstår. For det tredie, lov Herren, at i det øjeblik, han giver dig en sådan advarsel, vil du straks vende dig bort og gøre noget værdifuldt - syng for dig selv: „Jeg trænger til din trøst", tænk på nogle skriftsteder, du kan udenad eller gå i gang med nogle kirkelige opgaver. For det fjerde, betragt dig selv med dine indre øjne, stående over for fristelsen, og erstat den så med noget godt. Fuldfør processen ved at holde dit løfte.

Idé nr. 3: Lær at stille gode spørgsmål, mens du studerer skrifterne. Spørgsmål afføder spændende meninger og anvendelsmuligheder. De retter fokus på og disciplinerer tanken. De kan sammenkæde idealet og virkeligheden, det evige med det nuværende. Missionærerne opmuntrer i dag deres undersøgere til at benytte disse processer, mens de læser Mormons Bog, idet de stiller disse spørgsmål: „Kunne noget menneske have skrevet denne bog?" At stille dette spørgsmål igen og igen vil give en urørlig overbevisning i sjælen hos de ærlige af hjertet.

Et af de mest nyttige spørgsmål, når vi skal sammenligne skrifterne med os selv, er dette: „Hvilket nyttigt princip kan jeg lære af det, Herren gør?"

Idé nr. 4: Den bedste metode at studere skrifterne er den, der er udarbejdet specielt til dig.

Der er mange muligheder. Prøv at tage fat på skrifterne med et specifikt emne eller et mere almindeligt tema, idet du bruger indholdsfortegnelse, stikordsregister og krydshenvisningsnoterne. Eller du kan begynde med et behov eller et problem, du står over for.

For 20 år siden anbefalede min missionspræsident os nye missionærer at læse Mormons Bog igennem tre gange ret hurtigt - første gang for at studere histo-

rien, anden gang for at finde henvisninger til Kristus, og tredie gang for at studere lærdommene. Vi skulle bruge en ny farve mærkeblyant hver gang hele bogen igennem og med den afmærke de forskellige slags skriftsteder. Uudslettelige indtryk fra disse tre gennemlæsninger kan endnu i dag mærkes - historiens spænding, de hyppige og stærke henvisninger til Kristus, og betydningen, den enkle form og dybsindigheden af dens lærdomme og belæringer.

En anden metode er at samordne dit personlige studium med ét eller andet kirkeudarbejdet studiekursus. Og personligt studium efter disse reningslinier vil berede dig til et særligt bidrag og gøre dine erfaringer i klasseværelset mere betydningsfulde. Repetition betaler sig - altid.

Til kortere studieperioder kan du lave en skriftlig eller tænkt liste over skriftsteder, der bevæger, opbygger og inspirerer dig, eller som har hjulpet dig til at opløfte eller inspirere andre. Jeg har haft en lille udgave af Det ny Testamente med mig hver eneste dag i de sidste 12 år og ofte læst én af bøgerne eller et yndlingskapitel deri, når jeg måtte vente på en aftale eller et møde, når jeg forberedte mig til at holde en tale eller give en lektie, eller når jeg følte mig nedtrykt, træt eller åndeligt sulten. At tilbringe nogle få minutter med bønsom læsning, lige før jeg går ind i mit hjem, inspirerer mig til at yde mere og være forstående og tålmodig over for min kone og mine børn.

Enhver situation, ethvert behov og ethvert sindelag kan ofte bedst ordnes ved en individuel indstilling til skrifterne eller en kombination af sådanne forskellige indstillinger.

Idé nr. 5: Opøv vanen med at læse i skrifterne hver dag - måske lige før du går i seng. Tidlige morgener er også et tidspunkt, hvor man i høj grad er påvirkelig. Begynd dagen rigtigt - med Guds ord. Stå en smule tidligere op. Planlæg og forestil dig din dag, mens du mediterer over Frelserens liv og lære.

Prøv at involvere hele din familie i skrifterne. Studér skrifterne ved familiehjemmeaftenerne. Arranger jagt på skriftsteder med familiens medlemmer. En kan citere et skriftsted, og de andre prøve at finde frem til det i standardværkerne. Eller én kan komme med et emne, og de andre lede efter skriftsteder, der støtter tanken. Gør det til en morsom, positdv oplevelse, foruden at det kan blive nyttigt.

Prøv at læse et skriftsted før familiebøn eller ved middagsbordet. Overvej at arrangere en regelmæssig familieandagt med skriftlæsning og diskussion. Det kan gøres på 10 eller 15 minutter og skaber en positiv stemning hele dagen.

Tre advarsler: 1. Undgå ikke-skriftmæssige diskussioner om lærdomme og optagethed af mysterier. Bevar altid formålet. 2. Vær påpasselig over for individuel fortolkning og gøren det almideligt for alle og enhver. Søg tydning og forklaring hos den nulevende profet, kirkens ledere og officielle udtalelser. 3. Pas på de skriftkloges og farisæernes særlige metoder, der gik ud på at bruge skrifterne til at retfærdiggøre sig selv og fordømme andre.

Lad os fremelske det højeste motiv for skriftstudium: at komme til Kristus, at komme til at kende ham, at blive i højere grad som ham, at lade ham velsigne andre gennem os.

Jeg elsker skrifterne og nyder umådeligt at studere dem. Al min erfaring og overbevisning bekræfter meningen bag det smukke vidnesbyrd af en discipel, hvis hele liv byggede på tro: „Jeg tror på Kristus, som jeg tror på den opgående sol - ikke fordi jeg kan se den, men fordi at ved den kan jeg se alt andet." □

Ethvert (ikke)medlem en missionær

af Mike Corbin

Endnu et semester var begyndt i skolen med mig, en junior, tilmeldt en klasse i biologi for sophomores (I USA betegner „juniors” elever i ellevte klasse, „sophomores” dem i tiende klasse i „High School”). Jeg var omgivet af en gruppe piger, der snakkede i ét væk. Jeg troede ikke, jeg ville overleve. Efter tre ugers forløb havde jeg knapt nok nået at udskille deres bestandige sludren og få mit arbejde gjort.

Jeg lagde mærke til, at den, der talte mest, altid forekom opstemt og lykkelig, og at hun ligesom strålede. Den aften kikkede jeg skolens årbog igennem, indtil jeg fandt hendes billede og konstaterede, at hun hed Donna.

Da Donna en dag sad og læste et brev, kikkede jeg hende over skulderen og så ordet mormon. Jeg vidste faktisk ikke noget som helst om mormonerne, undtagen at The Osmonds var mormoner. Jeg havde aldrig truffet en mormon, så jeg tænkte, at det kunne være interessant at tale med Donna.

Jeg havde knapt fået sagt ordet mormon, før Donna begyndte at snakke. Jeg har aldrig set nogen så begejstret for religion.

Jeg troede faktisk ikke et ord af, hvad hun sagde, men jeg var nysgerrig. I løbet af ugen bragte hun mig adskillige brochurer, når vi talte om kirken. Hun foreslog, at jeg fik besøg af missionærerne, men jeg vidste, at mine forældre ikke ville lade dem komme over dørtærskelen. Men jeg lovede hende at gå med hende i kirke den søndag.

Jeg regnede med, at der kun var 100 mormoner i Houston. Jeg tog sandelig fejl!

Senere da jeg en eftermiddag arbejdede, fik jeg en opringning fra missionærerne. Jeg fandt på en undskyldning fot at holde dem hen.

I slutningen af ugen fik jeg en ny henvendelse. Jeg fandt på en ny undskyldning. Ugerne gik, men missionærerne gav ikke op. Til sidst fortalte jeg Donna, at jeg ikke troede, at mine forældre ville lade dem komme ind.

Uforfærdet gik hun i gang med at finde et hjem, hvor jeg kunne begynde at få mine lektier. Jeg fortalte om det til mine forældre. De havde ikke noget imod det. Min første lektie gik udmærket, vil jeg tro. Jeg var meget nervøs. Jeg hørte egentlig ikke rigtigt efter, men jeg forsøgte at virke interesseret. Senere blev jeg virkelig interesseret. Efter fire måneders undersøgelser fik jeg mit svar fra Herren. Jeg vidste, at jeg havde fundet den eneste sande kirke. Det var tid at blive medlem i riget.

Mine forældre var forbavsede, men de fortalte mig, at jeg var gammel nok til at vide, hvad jeg gjorde. Dagen før min dåb var der adskillige mennesker, inkluderende en præst, der forsøgte at tale mig fra at slutte mig til kirken.

Fredag den 28. maj 1976 blev jeg døbt og bekræftet som medlem. Efter bekræftelsen kunne jeg ikke lade være med at råbe: „Jeg er mormon! Jeg er mormon!” Det var den dejligste dag i mit liv.

Donna har spillet en meget stor rolle ved min omvendelse til sidste dages hellig. Men der er noget, jeg ikke har fortalt dig om hende. Med alt hendes missionærarbejde, hendes stærke vidnesbyrd og hendes kærlighed til kirken, er hun stadig ikke blevet medlem men venter på, at hendes forældre skal give hende deres tilladelse.

DINE . . . FORÆLDRE BØR ÆRES

af Lindsay R. Curtis

„Ved du, hvad jeg ønsker mig mere end noget andet, far?" Det var min søn, der snakkede, mens vi gik sammen.

„Hvad jeg ønsker mig mere end noget andet," fortsatte han, „er, at du kan være stolt af mig." Det var det stolteste øjeblik for mig. Jeg var stolt af hans modne forståelse af værdier.

Endnu engang genkaldte jeg mig den dejlige ånd, jeg havde fundet i hans hjem, den måde vi havde knælet sammen i familiebøn, familiehjemmeaftenen, hvor hans syv-årige datter havde ledet programmet. Mit hjerte svulmede, når jeg tænkte på den kærlighed, han havde givet udtryk for over for sin hengivne hustru, for sin biskop, for sine hjemmelærere, for evangeliets indflydelse på sit liv, og for sit ægteskab.

Et andet tilfælde: et medlem af min studentergren[1]) var kommet for at tale med mig. „Præsident," sagde hun, „min far har fødselsdag, og jeg vil gerne sende ham noget særligt. Men han har det økonomisk svært, fordi han betaler min uddannelse, så jeg synes ikke, jeg bør bruge for mange penge på det. Kan du foreslå noget?"

Jeg tænkte på den vidunderlige gave, min egen søn havde givet mig, så jeg foreslog hende: „Jean, hvorfor ikke faste og bede for at få en virkelig påskønnelse af din far. Skriv så alt det ned, som han har gjort for dig gennem årene - nedskriv alle grunde til, at du er stolt af ham. Og lav derefter en liste over det, han har gjort for dig, som du har undladt at takke ham for. Og endelig, sæt dig ned og åbn dit hjerte for ham i et brev, som vil overbevise ham om, at du elsker ham virkelig meget. Det vil blive den dejligste gave, han nogensinde har fået af dig, og den vil kun koste dig et frimærke."

„Præsident," sagde et andet medlem af grenen, én, der fornyligt var blevet medlem af kirken. „Jeg burde nok flytte hjemmefra. Der kommer flere og flere gnidninger mellem mor og mig. Det synes at blive værre og værre hele tiden." En tåre dukkede op i hendes øjenkroge. „Jeg har prøvet at få hende til at lytte til missionærerne, men hun bliver bare vred."

„Cyndi," sagde jeg, „har du nogensinde fortalt din mor, hvor meget du holder af hende, ja, jeg mener fornylig? Har du fortalt hende, hvor meget du påskønner hende og alt, hvad hun har gjort for dig?"

„Men jeg ønsker så oprigtigt, at hun vil komme ind i kirken - jeg bliver altså bare ved med at tale om det."

Jeg afbrød hende. „Har du nogensinde tænkt over, at du aldrig ville være blevet medlem af kirken, hvis det ikke havde været for din mor?" „Men hun ville jo

slet ikke have, at jeg blev medlem."

„Du ville ikke engang være kommet ind i denne verden, hvis det ikke havde været for din mor. Hun og din far gav dig det legeme, du har. Dine forældre opdrog dig til at påskønne de evangeliske sandheder, når du kom til at høre om dem. De lærte dig korrekte principper, så da du hørte budskabet om det gengivne evangelium, accepterede du det. Har du nogensinde tænkt over, hvor mange nætter din mor har måttet holde sig vågen, når du var syg, eller hvor mange timer din mor har brugt på at passe dig? Har du virkelig nogensinde takket hende for alt det? Har du nogensinde ladet hende forstå, hvor stolt du er over at have hende til mor?"

„Men," sagde hun, „hvorfor er mor så meget imod kirken?"

„Ville du kunne lide nogen," spurgte jeg, „hvis du mente, at de ville tage dit barn, eller dit barns kærlighed, væk fra dig? Din mor . er måske bange for, at det er det, kirken er ved at gøre."

„Jeg har bare aldrig tænkt på det på den måde," sagde hun.

„Sig mig, hvad lærer kirken os med hensyn til vore forældre?"

„Du skal ære din far og din mor."

„Rigtigt. Lad os for et stykke tid glemme alt om at få din mor til at slutte sig til kirken. Tænk i stedet for på alle de måder, hvorpå du kan udtrykke din kærlighed til hende.

Og vis hende derefter, hvor meget du ærer og respekterer hende ved at hjælpe hende på enhver måde. Vis hende små opmærksomheder. Når du tænker på al den venlighed, den ømhed og forståelse, hun har vist dig gennem årene, så mind hende om dem og tak hende for dem.

Gør hende forståeligt, at kirken ikke ønsker at tage dig væk fra hende. Vis hende ved din opførsel, at Jesu Kristi evangelium har givet dig større påskønnelse af og større kærlighed til dine forældre. Det skulle bringe jer nærmere sammen end nogensinde før."

Næste gang jeg så Cyndi, var hun helt overstrømmende. „Forholdene har aldrig været bedre derhjemme. Mor og jeg står hinanden nærmere end nogensinde før i hele mit liv. Jeg elsker hende så meget, og hun har også et bedre forhold til kirken nu."

Når jeg hver måned i faste- og vidnesbyrdmøderne hører oprigtige udtryk for kærlighed til og påskønnelse af forældre, siger jeg til mig selv: „Jeg håber, du har skrevet til dine forældre og fortalt dem om denne store kærlighed."

Mangel på udtryk for taknemmelighed er som et ekstraordinært godt maleri, der er gemt bort et sted, hvor det forringes og samler støv. Det må bringes frem i lyset for at kunne vurderes efter fortjeneste. Vi kan aldrig med penge tilbagebetale alt det, vore forældre har gjort for os. Alt for tit håber vi på at blive rige, så vi kan købe noget, der kan være et værdigt udtryk for vore følelser over for mor og far. Som regel behøver de ikke sådan rigdom. Og de ønsker heller ikke penge for det, de har gjort. Men de fortjener påskønnelse, og de har ret til at være stolte af os.

Måske var ét af Frelserens største øjeblikke dengang ved hans dåb, da himlene åbnedes, og man hørte Faderens stemme sige: „Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag." (Matt. 3:17)

Den eneste måde vi virkelig kan ære vore forældre, er at gøre dem stolte af os. Og deres stolteste øjeblik kan vise sig at blive vores stolteste øjeblik. ☐

---

[1]) *På universiteter med mange SDH-studenter, som f.eks. University of Utah i Salt Lake City og Brigham Young University i Provo, Utah, findes studentergrene, som næsten udelukkende har studenter som medlemmer og ledere.*